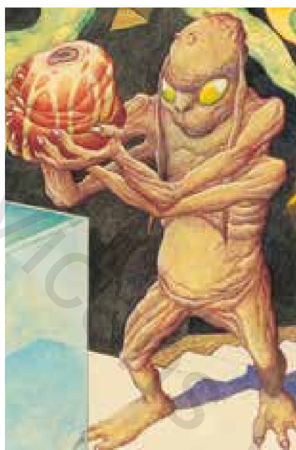
George R.R. Martin

Els reis de la sorra

GEORGE R. R. MARTIN té la corpulència esfèrica i la barba descurada d'un rei medieval, però no va néixer a la França de Carlemany ni a l'Anglaterra nebulosa del mag Merlí, sinó una petita ciutat de New Jersey l'any 1948. Martin, que era fill d'un modest estibador italià, va començar a escriure des de petit. De fet, els primers diners que va fer com a autor els va aconseguir venent els seus contes de monstres als altres nens del barri: a tan sols uns centaus el relat, devia fer prou cèntims per embafar-se de llaminadures sense haver de demanar diners als seus pares. Anys després, Martin va estudiar periodisme, es va declarar objector de consciència a l'època en què els Estats Units enviaven els seus joves a morir a Vietnam, va treballar com a cuiner, va dirigir torneigs d'escacs i va exercir com a guionista en aquell paradís infernal que els americans anomenen Hollywood. Avui dia, Martin és conegut sobretot per l'obra Cançó de gel i foc, *una llarga saga novel·lística en què uns nobles medievals es disputen un tron de ferro, però al començament de la seva carrera no va buscar la inspiració a l'època dels cavallers errants, sinó als escenaris futuristes de la ciència-ficció, on hi ha planetes moribunds que perden lentament l'escalfor de la vida i mercaders vegetarians que creuen els confins de l'univers en una nau aeroespacial atrotinada plena de gats. De tots els contes de ciència-ficció que va escriure Martin, el més celebrat és «Els reis de la sorra» (1979), que va guanyar els dos premis més prestigiosos del gènere, l'Hugo i el Nebula, i que reflecteix com cap altre les grans virtuts narratives del seu autor: l'habilitat amb què idea trames absorbents, esfereeix els lectors i crea personatges creïbles que salten per damunt de les lleis morals amb la mateixa tranquil·litat amb què els nens salten per damunt dels bassals els dies de pluja.*

Simon Kress vivia sol en una mansió enorme que s'estenia entre àrids turons rocallosos a cinquanta quilòmetres de la ciutat. Així doncs, quan va haver d'absentar-se inesperadament per uns assumptes de negocis, no va poder recórrer a cap veí perquè tingués cura de les seves mascotes. El caracarà[1] no era problema: es passava la nit al campanar abandonat, i a més solia buscar-se el menjar tot sol. L'arrossegapeus,[1] Kress es va limitar a treure'l de casa perquè s'espavilés com pogués. Aquell petit monstre s'afartaria de llimacs, ocells i saltaroques. L'aquari, en canvi, que era ple a vessar de piranyes autèntiques procedents del planeta Terra, plantejava més dificultats. Abans d'anar-se'n, Kress els va tirar una pota de bou dins el gegantesc tanc d'aigua on vivien. Si trigava a tornar més del que tenia pensat, les piranyes podien devorar-se les unes a les altres. Ja ho havien fet abans. I a Kress li feia gràcia.

Malauradament, va trigar molt més temps del que havia previst. Quan va arribar, tots els peixos estaven morts. I el caracarà també: l'arrossegapeus s'havia enfilat fins al capdamunt del campanar i se l'havia cruspit. Kress es va posar furiós.

---

1 *caracarà*: ocell rapinyaire semblant a un falcó.

1 L'*arrossegapeus* és una mascota inventada per l'autor. En general, el relat recrea un món extraterrestre que té els seus propis animals, tecnologia i mitjans de transport, als quals Martin al·ludeix fent servir uns quants neologismes: el protagonista es desplaça en un *aerolliscador*, estaciona en un *astroport*, fuma cigarretes d'una substància anomenada *eufòria*, té un jardí infestat de *saltaroques*, paga les compres amb *estàndards*…

L'endemà, va volar amb el seu aerolliscador fins a Asgard, un viatge d'uns dos-cents quilòmetres. Asgard era la ciutat més gran de Baldur, i a més disposava de l'astroport més antic i important. A Kress li agradava impressionar els seus amics amb animals estranys, cars i divertits, i Asgard era el lloc ideal per comprar-los.

Però aquesta vegada no va tenir sort. Xenomascotes havia hagut de tancar,[2] t'Etherane el Criador va mirar d'encolomar-li[2] un altre caracarà, i a Aigües Estranyes el més exòtic que tenien eren piranyes, taurons lluminosos i calamars aranya. Però Kress ja els havia tingut, tots aquells animals, i ara li venia de gust aconseguir-ne algun de nou i original.

A darrera hora de la tarda, recorria el bulevard de l'Arc del Cel buscant algun lloc on no hagués entrat mai. Allà, tan a prop de l'astroport, el carrer era ple de botigues de productes d'importació. Els grans magatzems tenien aparadors inacabables, que exhibien uns artefactes d'altres planetes estranys i cars sobre coixins de feltre,[3] davant fosques cortines que convertien l'interior d'aquells comerços en un autèntic misteri.

Entre un gran magatzem i l'altre hi havia botigues de productes de segona mà: espais estrets i immunds atapeïts de quincalla procedent d'aquí i d'allà. Kress va provar en tots aquells comerços, però va quedar decebut amb tots.

Llavors va ensopegar amb una botiga diferent.

Va ser molt a prop del port, en un lloc on no havia estat mai abans. La botiga ocupava un petit edifici d'una sola planta situat entre un bar d'eufòria i un temple-burdell de les Germanes de la Congregació Secreta. En aquella part baixa, el bulevard de l'Arc del Cel es tornava vulgar.

2 *encolomar*: endossar.
3 *feltre*: drap gruixut, de llana o pèl, de tacte semblant al vellut.

2 Si s'ha de jutjar pel seu nom, *Xenomascotes* venia animals procedents d'altres planetes, ja que el prefix *xeno-* significa 'estrany, estranger'.

La botiga en si mateixa era estranya i vistosa. Als aparadors es bellugava una boira canviant, que tan aviat era d'un vermell pàl·lid com del gris de la boira autèntica, i que de vegades adoptava un to daurat escumós. La boira girava, s'arremolinava i brillava tènuement gràcies a una llum que procedia de l'interior. Kress va entreveure alguns articles de l'aparador: màquines, obres d'art i altres coses que no identificava, però no aconseguia veure adequadament cap ni un dels objectes per culpa d'aquella boira que els envoltava de manera sensual: primer mostrava una part d'un objecte, després una part d'un altre, i en acabat ho tapava tot. Resultava intrigant.

Mentre Kress contemplava l'aparador amb interès, la boira va començar a dibuixar lletres, que van formar una paraula rere l'altra. Kress va llegir: «WO… I… SHADE… IMPORTADORS… ARTEFACTES… ART… ÉSSERS VIUS… I… D'ALTRES».

Llavors van deixar de formar-se lletres. A través de la boira, Kress va veure alguna cosa que es movia, i amb això en va tenir prou. Amb això i amb aquell «ÉSSERS VIUS» que apareixia a l'anunci. Es va recollir la capa per damunt de les espatlles i va entrar a la botiga.

Un cop dins, es va sentir desorientat. L'interior de la tenda semblava inabastable, molt més gran del que aquella façana relativament modesta feia intuir. La llum era tènue, i el lloc resultava relaxant. El sostre representava una volta celest amb les seves nebuloses[4] en espiral, tot molt fosc i realista: una meravella. Els taulells brillaven lleugerament perquè s'hi poguessin veure bé els articles que hi havia exposats. Els passadissos estaven encatifats per aquella boirina baixa. En alguns punts arribava gairebé fins als genolls, i formava remolins al voltant dels peus de Kress cada vegada que feia un pas.

—En què el puc servir?

---

4 *nebulosa*: sistema format per un estel nan i un embolcall esfèric de gas.

La dona havia aparegut de cop i volta, com sorgida de la boira. Era alta, prima i pàl·lida, i duia una còmoda granota[5] grisa i una gorra molt estranya girada al revés.

—Vostè és Wo o Shade? —li va preguntar Kress—. O no és més que una dependenta?

—Jala Wo, per servir-lo. Shade no atén els clients. I no tenim personal.

—El seu establiment és realment molt gran —va comentar Kress—. M'estranya no haver sentit parlar mai d'aquesta botiga…

—Acabem d'obrir aquesta sucursal a Baldur —va explicar la dona—, però tenim botigues en altres mons. I es pot saber què busca? Art, potser? Vostè té aspecte de col·leccionista. Li podem oferir algunes talles fetes amb vidre de Nor T'alush veritablement bones.

—No —va tallar-la Kress—, ja tinc totes les talles de vidre que desitjo. Estic buscant una mascota.

—Un ésser viu?

—Sí.

—Alienígena?

—Evidentment.

—Ens queda un imitador. Prové del mon de Celia. És un simi petit i molt intel·ligent. No només aprendrà a parlar, sinó que li acabarà imitant la veu, l'entonació, els gestos, fins i tot les expressions facials…

—Encantador —va dir Kress—, però massa vist. No em serveix, Wo. Jo estic buscant alguna cosa més exòtica, estranya, i no una monada com aquesta. Detesto les monades. Ara mateix tinc un arrossegapeus importat de Cotho. Em va costar un munt de diners. De tant en tant li dono per menjar algunes cries de gat que els seus amos no volen. Aquestes són les coses que jo faig amb les monades. No sé si m'explico…

5 *granota*: vestit d'una sola peça que es porta per treballar.

Wo va fer un somriure enigmàtic.

—Ha tingut vostè alguna vegada un animal que l'adorés? —va preguntar.

—Més d'una vegada —va dir Kress amb un somriure—. Però no necessito que m'adorin, Wo. L'únic que busco és diversió.

—No m'ha entès —va precisar Wo sense abandonar aquell somriure estrany—. Volia dir si l'han adorat en el sentit literal de la paraula.

—Què vol dir?

—Em penso que tinc el que està buscant… —va anunciar Wo—. Segueixi'm.

La dona va guiar Kress pel mig dels taulells resplendents, a través d'un llarg passadís envoltat de boirina, sota la falsa llum de les estrelles del sostre. Després de creuar una cortina de boira molt espessa, va passar a una altra secció de la botiga i es van aturar davant d'un dipòsit de plàstic de grans proporcions.

«Un aquari», va pensar Kress.

Wo li va fer un senyal perquè s'hi acostés. Quan va arribar al costat de la dona, Kress es va adonar que s'havia equivocat: no era un aquari sinó un terrari. Era un quadrat d'uns dos metres d'amplada, dins del qual hi havia un desert en miniatura: sorra pàl·lida tenyida d'escarlata per una tènue llum rogenca. Damunt la sorra, es veien pedretes de basalt, quars i granit. A cada cantonada del terrari s'enlairava un castell.

Kress va parpellejar, ho va observar tot amb més atenció i va fer una petita correcció mental: de fet només hi havia tres castells drets, ja que el quart s'havia esfondrat i estava en ruïnes. Erigits amb pedra i sorra, els altres tres eren bastos però estaven intactes. Per damunt dels merlets i a través dels seus pòrtics arrodonits corrien unes bestioles diminutes. Kress va prémer la cara contra el plàstic.

—Són insectes? —va preguntar.

—No —va respondre Wo—. Es tracta d'una forma de vida molt més complexa. I bastant més intel·ligent. Són molt més

llestos que el seu arrossegapeus, amb diferència. Se'ls coneix com a "reis de la sorra".

—Són insectes, per molt complexos que siguin —va insistir Kress separant-se del terrari i arrufant les celles—, i li prego que no m'intenti donar gat per llebre parlant-me de la seva intel·ligència. Amb la mida que tenen, aquestes bestioles només poden tenir un cervell rudimentari.

—Comparteixen una ment rusc[3] —va explicar Wo—. O una ment castell, per ser més exactes. De fet, només hi ha tres organismes al terrari. El quart ja ha mort. Fixi's en com s'ha esfondrat el castell.

Kress va tornar a fixar-se en el terrari.

—De manera que ments rusc…! Molt interessant —va dir, i va tornar a arrufar les celles—. En qualsevol cas, no passa de ser un formiguer: en gran, sí, però un simple formiguer. M'esperava alguna cosa més interessant.

—Entaulen guerres.

—Guerres? Hummm…! —Kress va tornar a fixar la seva atenció en el terrari.

—Fixi's en els colors, si és tan amable —li va proposar Wo.

Va assenyalar els animalons que corrien amunt i avall pel castell més proper. Un d'ells esgarrapava la paret del terrari. Kress el va examinar. Li continuava semblant un insecte. Era una mica més gran que una ungla, tenia sis potetes i sis ulls diminuts repartits pel cos. Es podia percebre com li petaven les sinistres mandíbules mentre les dues antenes, llargues i fines, traçaven dibuixos a l'aire. Antenes, mandíbules, ulls i potes eren negres com el carbó, però el color dominant era el taronja encès de la cuirassa.

—Són insectes —va repetir Kress.

3 En el món de la ciència-ficció se sol anomenar *ment rusc* a una intel·ligència creada a través de la col·laboració entre múltiples individus d'una mateixa espècie que, agafats d'un en un, no resulten gaire intel·ligents. La idea s'inspira en el comportament d'insectes organitzats com les abelles i les formigues.

—No són insectes —va insistir Wo sense alterar-se—. Aquesta bestiola canvia el seu exoesquelet,[6] que és molt dur, quan creix, si és que finalment creix. En un terrari d'aquesta mida no ho farà mai.

Wo va agafar Kress pel colze i li va fer donar la volta al terrari fins al castell següent.

—Observi quin color tenen aquests —va dir.

Kress ho va fer. Aquells eren diferents: els reis de la sorra d'aquell costat tenien la cuirassa de color vermell brillant, mentre que les antenes, les mandíbules, els ulls i les potes eren grocs. Kress va mirar cap a l'altra banda del terrari: els habitants del tercer castell tenien la cuirassa de color os i la resta d'un to vermellós.

—Hummm… —va fer.

—Fan guerres, com li he dit —va repetir Wo—. Fins i tot pacten treves i aliances. Ha estat precisament una aliança la que ha provocat la destrucció del quart castell del terrari. Els negres s'estaven fent massa nombrosos, de manera que els altres van unir les seves forces per exterminar-los.

Kress continuava mostrant-se poc convençut.

—Admeto que són entretinguts —va dir—. Però també els insectes guerregen.

—Els insectes no adoren —va replicar Wo.

—Què?

Wo va somriure i va assenyalar un dels castells. Kress el va mirar amb atenció. Al mur de la torre més alta hi havia un rostre esculpit. Kress el va reconèixer: era la cara de Jala Wo.

—Com és que…? —va dir Kress.

—Vaig projectar un holograma[7] al terrari amb el meu rostre, i l'hi vaig deixar uns dies. El rostre de Déu, se n'adona? Jo els dono menjar, sempre em tenen a prop… Els reis de la sor-

6 *exoesquelet*: coberta dura que tenen alguns animals i que, com si fos una armadura, els protegeix el cos dels cops.

7 *holograma*: imatge en tres dimensions que es projecta mitjançant un làser.

ra tenen un sentit psiònic rudimentari.[8] És un cas de telepatia per proximitat. Em senten i, per venerar-me,[9] decoren els seus edificis amb el meu rostre. El podrà veure en tots els castells, fixi-s'hi.

Efectivament. Als castells, el rostre de Jala Wo apareixia serè, tranquil, molt viu. Kress es va sorprendre de la perfecció de la imatge.

—Com ho fan?

—Poden doblegar les potes del davant com si fossin braços. Fins i tot tenen una mena de dits: són com tres circells[10] petitons i flexibles. I saben cooperar, tant en la construcció com en la batalla. Recordi que tots els éssers mòbils del mateix color comparteixen una sola ment.

—Expliqui'm més coses… —li va demanar Kress.

Wo va somriure.

—La maixella viu al castell. Maixella és el nom que li he posat jo, mig en broma, tot i que seria millor dir-li mare maixella, perquè aquesta cosa actua alhora de mare i d'estómac. Es tracta d'una femella gran com el seu puny, que no es mou. El cert és que "reis de la sorra" és un nom poc adequat, perquè aquests éssers mòbils són més pagesos i guerrers que reis. Qui en realitat mana és una reina. Però aquesta comparació tampoc no és afortunada, perquè cada castell, considerat com un tot, és una única criatura hermafrodita.[11]

—Què mengen?

—Els mòbils mengen una pasta prèviament digerida que obtenen dins el castell. L'extreuen de la maixella, després que ella hagi elaborat l'aliment durant uns dies. Els seus estómacs

8 És a dir, 'posseeixen habilitats extrasensorials bàsiques'. Són facultats *psiòniques* la telepatia, que permet transmetre pensaments sense verbalitzar-los, i la telecinesi, que consisteix a moure objectes amb la ment.

9 *venerar*: adorar.

10 *circell*: tija prima.

11 *hermafrodita*: que té els dos sexes, que és mascle i femella alhora.

no poden digerir cap altra cosa. Si la maixella mor, els mòbils no triguen a morir. Pel que fa a la maixella…, menja de tot, de manera que no cal que es preocupi, no gastarà gaire en alimentació. Les restes del seu menjar li serviran perfectament.

—Mengen éssers vius? —va preguntar Kress.

Wo es va arronsar d'espatlles.

—Cada maixella es menja els éssers mòbils dels altres castells, sí.

—Estic intrigat —va admetre Kress—. Si no fossin tan petits…!

—Els seus poden ser més grans. Aquests reis de la sorra són petits perquè el terrari és petit. Pel que sembla, aquests éssers limiten el seu creixement per ajustar-se a l'espai de què disposen. Si ara els passéssim a un terrari més gran, tornarien a créixer.

—Hummm…! L'aquari on tenia les piranyes és el doble de gran que aquest terrari, i ara el tinc lliure. El podria netejar, omplir-lo de sorra i…

—Wo i Shade s'encarregaran de preparar la instal·lació. Serà un plaer.

—No cal dir que confio a veure quatre castells intactes… —va advertir Kress.

—Evidentment —va confirmar Wo.

I van començar a negociar el preu.

Tres dies més tard, Jala Wo va arribar a la mansió de Simon Kress amb uns quants reis de la sorra en estat letàrgic i amb l'equip de treballadors que havia de fer la instal·lació. Els ajudants de Wo eren alienígenes d'una espècie que Kress no havia vist mai: bípedes grassonets de quatre braços i ulls sortints i multifacètics.[12] Tenien una pell colrada que es cargolava per formar banyetes, espines i protuberàncies als llocs més estranys

12 *multifacètics*: que tenen nombroses lents, com els ulls de les mosques.

del cos. Però eren molt forts i uns bons treballadors. Wo els transmetia les instruccions en una llengua musical que Kress no havia sentit mai abans.

Van rematar la feina en un sol dia. Van traslladar l'aquari de les piranyes al centre de la sala, que era molt espaiosa, van col·locar uns sofàs a banda i banda de l'aquari perquè es pogués contemplar amb tota comoditat, van netejar-lo a fons i el van omplir de sorra i pedres fins poc més amunt de la meitat. A continuació, van instal·lar un sistema d'il·luminació especial, que servia tant per oferir la tènue llum vermellosa que preferien els reis de la sorra com per projectar imatges hologràfiques dins del terrari. A la part superior, hi van col·locar una tapa de plàstic molt gruixuda amb una obertura per introduir-hi els aliments.

—Això li permetrà alimentar-los sense haver de treure la tapa —va explicar Wo—. No pot arriscar-se que se li escapin els mòbils.

La tapa disposava, a més, de controladors d'ambient que permetien dosificar la humitat de l'aire.

—L'ambient ha de ser sec, però no en excés —va dir Wo.

Finalment, un dels obrers de quatre braços es va ficar dins el terrari i va excavar un clot profund a cada una de les quatre cantonades. Un dels seus companys li va passar les maixelles en estat letàrgic, després de treure-les d'una en una de les caixes criogèniques[13] en què les havien transportat, congelades, fins a la casa.

No eren gran cosa. Kress va pensar que semblaven trossos de carn crua, clapada i mig podrida. Cada una tenia la seva pròpia boca.

L'alienígena les va enterrar: cada una en una cantonada del terrari. Després, els treballadors ho van tancar tot i se'n van anar.

13 *caixa criogènica*: caixa on es guarda, congelat, un ésser viu per mantenir-lo hibernat.

—La calor despertarà les maixelles d'aquest estat letàrgic —va explicar Wo—. En poc menys d'una setmana, començaran a néixer els mòbils i a sortir a la superfície. Recordi que els ha d'alimentar bé: necessiten agafar forces fins que s'assentin. Calculo que els castells estaran acabats en unes tres setmanes.

—I la meva cara? Quan esculpiran la meva cara?

—Projecti el seu holograma aproximadament d'aquí a un mes —li va aconsellar Wo—, i tingui paciència. Si té més preguntes, no dubti a trucar-me. Ja sap: Wo i Shade, per servir-lo.

Dit això, Wo es va acomiadar amb una inclinació de cap i se'n va anar.

Kress va tornar al costat del terrari i, satisfet, va encendre un cigar. El desert seguia buit i estàtic. Impacient, Kress va tamborinar[14] damunt el plàstic i va arrufar les celles.

Quatre dies més tard, a Kress li va semblar apreciar una certa activitat sota la sorra: uns subtils moviments subterranis. L'endemà, va veure aparèixer el primer mòbil, un blanc solitari. Al sisè dia, va comptar-ne una dotzena, blancs, vermells i negres. Els de color ataronjat encara no es veien. Va abocar dins el terrari, a través de l'alimentador, un bol de restes de menjar mig podrit. Els mòbils el van percebre a l'acte, van córrer cap al menjar i van començar-lo a transportar cap als seus racons respectius. Cada grup del mateix color semblava fortament organitzat. No van lluitar. Kress estava una mica decebut, però va decidir donar-los temps.

Els ataronjats van aparèixer el vuitè dia, quan els altres reis de la sorra ja havien començat a transportar petites pedres i a iniciar la construcció de les seves bastes fortificacions. Continuaven sense lluitar. Aleshores eren la meitat de grans que els mòbils que havia vist a la botiga de Wo i Shade, però li va semblar que creixien amb rapidesa.

---

14 *tamborinar*: fer soroll amb la punta dels dits, com qui toca un tambor petit.

Els castells van començar a guanyar altura un parell de dies més tard. Exèrcits ben organitzats de mòbils arrossegaven pedretes de sorra i granit molt pesants cap al seu racó, on altres mòbils els col·locaven on calia mitjançant les seves mandíbules i circells. Kress s'havia comprat unes ulleres de lupa per veure com treballaven els mòbils independentment de la part del terrari en què estiguessin. Recorria incansablement les parets de plàstic del terrari, observant aquelles criatures. Li semblaven fascinants.

L'aspecte dels castells era una mica més insuls del que hauria volgut, però se li va acudir una idea per millorar-lo: l'endemà, va introduir al terrari, juntament amb el menjar, trossos d'obsidiana[15] i fragments de cristall de colors. Unes hores més tard, aquells nous materials havien estat incorporats als murs de les fortificacions.

El castell negre va ser el primer a quedar acabat, seguit per les fortaleses blanca i vermella. Com de costum, els ataronjats van ser els últims. Kress es va endur el sopar a la sala i va menjar assegut en un dels sofàs per no perdre de vista els reis de la sorra. Esperava que en qualsevol moment esclataria la primera guerra.

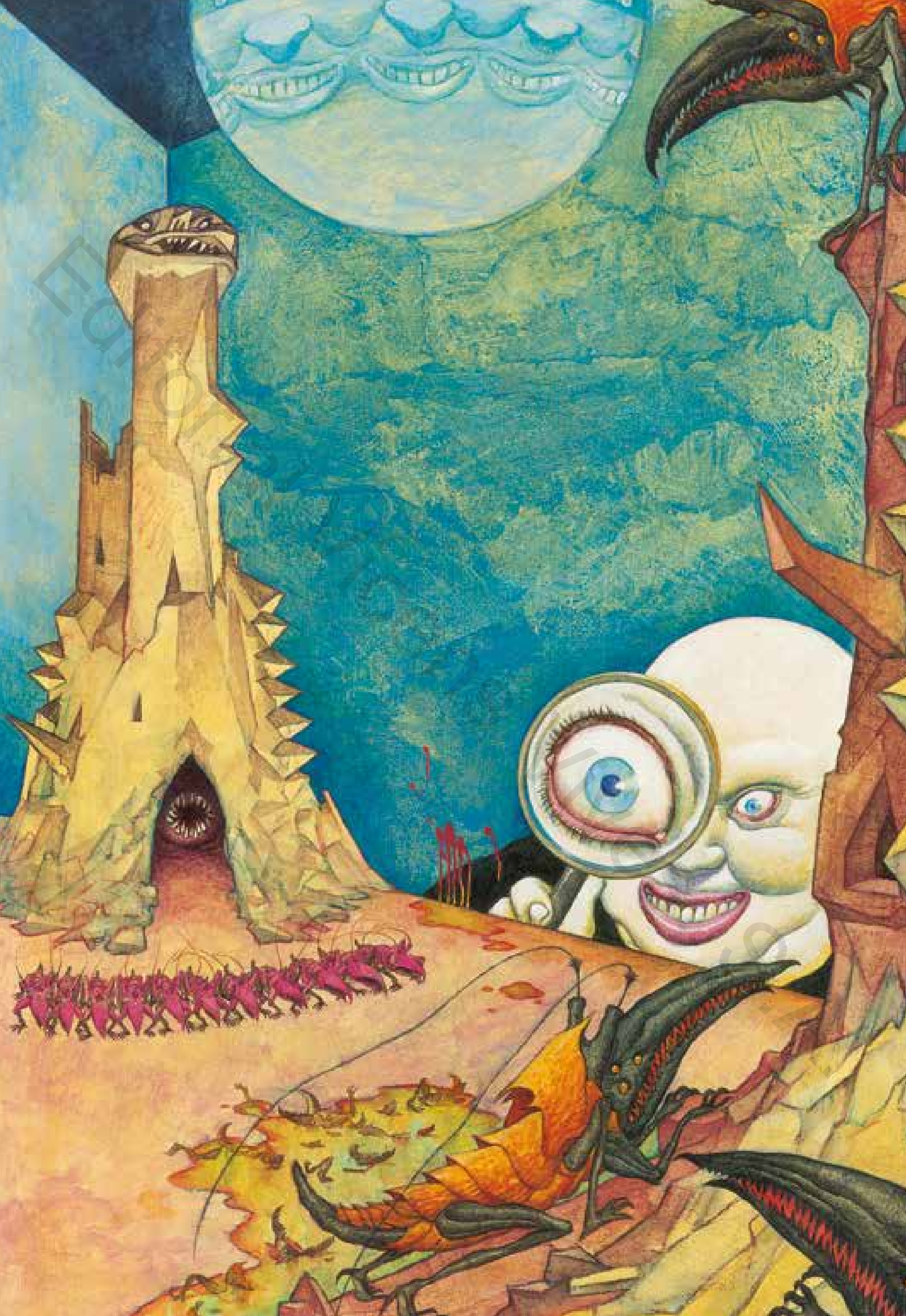
Però va quedar decebut. Passaven els dies, els castells creixen en alçària i grandiositat, i Kress no s'allunyava del terrari més que per atendre les seves necessitats fisiològiques i contestar trucades de negocis veritablement importants, però els reis de la sorra continuaven sense enfrontar-se. Kress es va començar a enfadar. Finalment, va deixar de donar-los menjar.

Dos dies després que haguessin deixat de caure les restes de menjar sobre el desert,[4] quatre mòbils negres van envoltar un

---

15 *obsidiana*: pedra volcànica de color negre o verd fosc que té una aparença semblant a la del vidre.

4 La frase conté una al·lusió irònica a un passatge de l'Antic Testament on s'explica que els hebreus es van passar quaranta anys travessant el desert (Èxode, 16). Hi va haver un moment en què es van desesperar per falta de menjar, i llavors

dels ataronjats i el van arrossegar fins a la seva maixella. Però abans el van mutilar tallant-li les mandíbules, les antenes i les extremitats, i així van aconseguir fer-lo passar per la fosca porta del seu castell en miniatura. La bestiola no va tornar a sortir.

Una hora més tard, més de quaranta mòbils ataronjats van desfilar per la sorra i van atacar el racó dels negres. Aquests, que es van apressar a sortir de les profunditats, els superaven en nombre. Quan va acabar la batalla, els atacants havien sofert una carnisseria. Morts o ferits, els ataronjats eren arrossegats a l'interior del castell per alimentar la maixella negra.

Encantat, Kress es va felicitar per haver tingut aquella idea brillant. Quan l'endemà va introduir menjar al terrari, va esclatar una lluita a tres bandes. Els blancs van ser els vencedors absoluts. A partir d'aquell dia, no van deixar de succeir-se les batalles.

Gairebé un mes després que Jala Wo li vengués els reis de la sorra, Kress va encendre el projector d'holografies, i el seu rostre es va materialitzar al terrari. La imatge girava lentament, de manera que la seva mirada tenia la mateixa brillantor en els quatre castells. Kress pensava que l'holografia se li assemblava molt: s'hi apreciava el seu somriure murri, la boca gran, les galtes gruixudes; els seus ulls, blaus, relluïen; els cabells grisencs semblaven curosament pentinats cap a una banda, amb un estil molt modern; les celles eren fines i elegants.

Els reis de la sorra es van posar a treballar de seguida. Kress els va alimentar amb generositat mentre la seva imatge apareixia dibuixada damunt d'ells, al cel. Les batalles van cessar temporalment. Tota l'activitat havia quedat centrada en l'adoració. El rostre de Kress va començar a perfilar-se sobre els murs dels castells.

---

van suplicar pietat a Déu, que va alimentar els hebreus llançant-los cada dia, des del cel, un pa anomenat *mannà*.

Al començament, les quatre talles s'assemblaven, però Kress va examinar les reproduccions a mesura que la feina dels reis de la sorra avançava i va començar a detectar subtils diferències de tècnica i execució. Els vermells eren els més creatius, i feien servir làmines de pissarra diminutes per aconseguir el gris dels cabells. L'ídol blanc li semblava, pel seu aspecte, juvenil i entremaliat, mentre que del rostre esculpit pels negres, tot i que aparentment era igual punt per punt, li va impressionar l'aire de saviesa i benevolència que transmetia. Els ataronjats, com de costum, van ser els últims i els pitjors. La guerra no els havia anat bé, i el seu castell feia pena en comparació amb els altres tres. La imatge que van esculpir era tosca i caricaturesca, i no semblava que l'haguessin de millorar. Quan van acabar de treballar en el rostre, Kress es va sentir bastant molest, però no hi podia fer res.

Com que tots els reis de la sorra havien acabat d'esculpir la seva imatge, Kress va apagar el projector. Va decidir que havia arribat l'hora de fer una festa. Els seus amics quedarien impressionats. Fins i tot podia fer el possible per aconseguir que presenciessin una batalla, va pensar. Taral·lejant alegrement en veu baixa, Kress va començar a preparar la llista de convidats.

La festa va ser tot un èxit. Kress va enviar invitacions a trenta persones: un grapat d'amics íntims que compartien les seves aficions, algunes antigues amants i una sèrie de rivals del món dels negocis i les relacions socials que no es podien permetre el luxe de perdre's la festa. Sabia que alguns d'ells quedarien desconcertats, i fins i tot ofesos, pels seus reis de la sorra. Ja hi comptava. Kress considerava que les seves festes eren un fracàs si no hi havia com a mínim un convidat que les abandonava indignat.

Va cedir a l'impuls d'afegir a la llista el nom de Jala Wo. «Vingui amb Shade si ho desitja», va afegir en redactar la invitació.

Li va sorprendre una mica que Wo acceptés. «Lamentablement», va respondre Wo, «Shade no podrà venir: no assisteix mai a actes socials. En el meu cas, estic ansiosa per veure com evolucionen els seus reis de la sorra».

Kress va encarregar un banquet magnífic. I, quan la conversa ja llanguia i la major part dels convidats ja estaven atordits pel vi i els cigars d'eufòria, va sorprendre tots els presents recollint ell mateix les restes dels plats en una enciamera.

—Veniu tots —va dir—. Us vull presentar les meves noves mascotes.

Amb l'enciamera a la mà, Kress va acompanyar els convidats a la sala gran.

Els reis de la sorra van estar a l'altura de les seves expectatives. Per preparar-los, Kress els havia deixat dos dies sense menjar, de manera que tenien ganes de lluita. Mentre els convidats envoltaven el terrari i miraven a través de les lents d'augment que Kress havia tingut el detall de proporcionar-los, els reis de la sorra van entaular una batalla gloriosa per apoderar-se del menjar. Un cop acabada la lluita, Kress va comptar gairebé seixanta mòbils morts. Els vermells i els blancs, que poc abans havien establert una aliança, van acaparar la major part del menjar.

—Ets repulsiu, Simon —li va dir Cath m'Lane. Dos anys abans, havien viscut junts durant una breu temporada, fins que el sentimentalisme embafador d'ella va estar a punt de fer que Kress es tornés boig—. He estat una estúpida per venir. Vaig pensar que hauries canviat i que et voldries disculpar —Cath m'Lane no havia perdonat a Kress que el seu arrossegapeus s'hagués menjat un gosset preciós que ella estimava molt—. No em tornis a convidar mai més a la vida, Simon!

Enmig d'un cor de riallades, Cath m'Lane se'n va anar amb posat digne, acompanyada pel seu amant del moment.

La resta de convidats tenien un munt de preguntes. Volien saber d'on havien sortit els reis de la sorra.

—De Wo i Shade, Importadors —va aclarir Kress, assenyalant Jala Wo, que s'havia mantingut en un segon pla durant la major part de la vetllada, amb un gest galant.

Per què decoraven els castells amb la imatge de Kress?

—Perquè sóc l'origen de tota bondat, no ho sabíeu?[5]

Aquesta resposta va arrancar un altre cor de rialles.

Tornarien a lluitar?

—És clar que sí, però no aquesta nit —va dir Kress—. No us preocupeu, hi haurà altres festes.

Jad Rakkis, que era xenòleg[16] aficionat, va començar a parlar d'altres insectes socials i de les guerres que entaulaven.

—Aquests reis de la sorra semblen divertits, però no són res de l'altre món. Hauríeu de llegir què expliquen de les formigues guerreres de la Terra, per exemple.[6]

—Els reis de la sorra no són insectes —va tallar-lo Jala Wo. Però ningú no li va fer cas, perquè Jad parlava pels descosits. Kress li va fer un somriure i es va arronsar d'espatlles.

Malada Blane va suggerir que la propera vegada que es reunissin per contemplar una batalla podrien fer apostes, i a tothom li va semblar una idea fantàstica. A continuació van mantenir una discussió molt animada sobre les regles de les apostes i les probabilitats de guanyar, que gairebé va durar una hora. Finalment, els convidats van començar a marxar.

Jala Wo va ser l'última a sortir.

—Bé —li va dir Kress quan es van quedar tots dos sols—, sembla que els meus reis de la sorra han estat tot un èxit.

—Tenen bon aspecte —va admetre Wo—. Ja són més grans que els meus.

---

16 *xenòleg*: aquí, 'especialista en espècies d'altres planetes'.

5 Òbviament, Kress s'està identificant amb una divinitat, ja que a Déu se'l pot considerar l'origen de tota bondat, misericòrdia, bellesa i saviesa.

6 Les *formigues guerreres* són extraordinàriament agressives. S'agrupen centenars de milers o fins i tot milions d'individus, envolten les seves preses i les devoren a gran velocitat.

—Sí —va assentir Kress—, excepte els ataronjats.

—Ja ho he notat —va admetre Wo—. Sembla que són menys nombrosos, i el seu castell és un desastre.

—Bé, algú ha de perdre… —va dir Kress—. Els ataronjats van començar a sortir i a organitzar-se molt tard, i ara en paguen les conseqüències.

—Perdoni que li pregunti —va dir Wo—, però els dóna prou menjar?

Kress es va arronsar d'espatlles i va dir:

—Els tinc a dieta de tant en tant. Això els torna més salvatges.

El rostre de Wo es va enfosquir.

—No hi ha cap necessitat de matar-los de gana —va dir—. Deixi'ls lluitar al seu ritme, pels seus propis motius. Porten la guerra a la sang, i vostè podrà presenciar conflictes que resultaran deliciosament subtils i complexos. Però la lluita constant motivada per la gana és una cosa tosca i degradant.

La cara de Kress es va enfosquir encara més que la de Wo abans.

—Vostè és a casa meva, Wo —li va dir—, i aquí sóc jo qui decideix quines coses són degradants i quines no. Vaig donar menjar als reis de la sorra tal i com vostè em va aconsellar, però no es barallaven.

—S'ha de tenir paciència.

—No vull tenir paciència —va replicar Kress—. Al capdavall, jo sóc el seu amo i el seu Déu. Per què hauria d'esperar que els vingués de gust barallar-se? No ho feien tant com jo volia. Per això em vaig decidir a intervenir.

—Ja ho veig —va dir Wo—. En parlaré amb Shade.

—Això no li incumbeix ni a ell ni a vostè —va dir Kress.

—Bé, si és així, no em queda més que desitjar-li bona nit —va contestar Wo amb resignació—. Però mentre es col·locava l'abric per anar-se'n, va dirigir a Kress una última mirada de retret, i va advertir-lo—: Estigui atent a les talles del seu rostre, senyor Kress. No les perdi de vista.

I se'n va anar.

Una mica desconcertat, Kress va tornar al terrari per observar els castells. La seva cara hi continuava esculpida. Tot i que… Kress es va posar les ulleres de lupa i va examinar amb cura el seu propi rostre tallat pels reis de la sorra. No podia definir exactament en què consistia el canvi, però l'expressió del rostre semblava haver variat lleugerament: el somriure s'havia torçat una mica i havia adquirit un aire maliciós. Però es tractava d'un canvi molt subtil, si és que hi havia hagut algun canvi. A l'últim, Kress va pensar que tot plegat era una simple suggestió i va decidir que no tornaria a convidar Jala Wo a cap festa.

Durant els mesos següents, Kress i una dotzena dels seus millors amics es van reunir cada setmana per gaudir d'allò que ell anomenava els seus "jocs de guerra". Un cop superada la fascinació inicial pels reis de la sorra, Kress havia començat a dedicar menys temps al terrari i més als seus negocis i a la vida social, encara que continuava gaudint del plaer de reunir els amics per contemplar una o dues batalles. Mantenia sempre afamats els reis de la guerra, cosa que va provocar un efecte sever en els ataronjats: van disminuir tant que Kress va començar a preguntar-se si la maixella devia haver mort. Però als altres reis de la sorra no els anava tan malament.

Algunes nits, quan no podia dormir, Kress agafava una ampolla de vi i se n'anava a la sala, que il·luminava tan sols amb la tènue llum vermella del seu desert en miniatura. Es passava hores allà, sol, bevent i observant. Normalment es produïa alguna lluita en algun punt, i quan això no passava, Kress podia provocar-ne una amb molta facilitat, tan sols deixant caure una mica de menjar dins el terrari.

Seguint el suggeriment de Malada Blane, els amics de Kress van començar a fer apostes a les batalles setmanals. Kress va guanyar una bona quantitat apostant pels blancs, que s'havien convertit en la colònia més potent i nombrosa del terrari i

comptaven amb el castell més grandiós. Durant una d'aquelles trobades setmanals, va aixecar una mica la tapa del terrari i va deixar caure el menjar prop del castell blanc en lloc de tirar-lo, com feia sempre, al centre del camp de batalla. D'aquesta manera, els altres haurien d'atacar els blancs en el seu bastió[17] si volien aconseguir menjar. Ho van intentar. Però els blancs es van defensar impecablement, i Kress va guanyar cent estàndards a Jad Rakkis.

Rakkis, de fet, perdia molts diners gairebé cada setmana jugant als reis de la sorra. Es pensava que posseïa amplis coneixements sobre aquells animals i els seus hàbits; deia que s'havia documentat després de la primera festa, però que no tenia sort a l'hora d'apostar. Kress sospitava que els presumptes coneixements de Jad sols eren una manera de fer el fatxenda. De fet, el mateix Kress, una mica encuriosit, havia intentat aprendre alguna cosa sobre els reis de la sorra connectant-se a la biblioteca: volia esbrinar de quin món provenien les seves mascotes. Però a la biblioteca no hi havia informació sobre els reis de la sorra. Kress va pensar llavors a posar-se en contacte amb Wo per informar-se'n, però tenia altres preocupacions i a poc a poc es va oblidar de l'assumpte.

Un dia, després d'un mes en què havia perdut més de mil estàndards, Rakkis va assistir als jocs de guerra amb una petita capsa de plàstic sota el braç. Dins la capsa hi havia una aranya recoberta d'un borrissol fi i daurat.

—Una aranya de sorra! —va anunciar Rakkis—. Originària de Cathaday. L'he comprat aquesta tarda a t'Etherane el Mascoter. Normalment els treuen la veixiga[18] del verí, però aquesta la conserva. T'atreveixes a jugar, Simon? Tinc ganes de recuperar els meus diners. T'hi aposto mil estàndards: l'aranya de sorra contra els reis de la sorra.

17 *bastió*: fortificació, castell.
18 *veixiga*: bufeta, òrgan que conté l'orina segregada pels ronyons.

Kress va observar l'aranya tancada en aquella presó de plàstic. Els seus reis de la sorra havien crescut i, tal i com havia predit Wo, eren ja el doble de grans que els d'ella. Però semblaven nans al costat d'aquella aranya gegantesca. A més, l'aranya tenia verí i els reis de la sorra no. Tot i amb això, els reis eren molt nombrosos. D'altra banda, les inacabables batalles dels mòbils havien començat a resultar-li monòtones, de manera que la novetat del combat va despertar el seu interès.

—D'acord —va acceptar Kress—. Jad, ets un imbècil. Els reis de la sorra no deixaran de multiplicar-se fins que es carreguin aquesta bestiola tan lletja.

—L'imbècil ets tu, Simon —va respondre Jad amb un somriure—. L'aranya de sorra de Cathaday s'alimenta normalment d'animals que excaven caus i que s'amaguen en esquerdes i racons, i… Bé, ja veuràs com se'n va de dret cap als castells i es menja les maixelles.

Kress va fer un gest de preocupació enmig de les rialles de tots els presents. En acceptar l'aposta, no havia tingut en compte això.

—Ja en parlarem… —va dir amb irritació, i se'n va anar a omplir altra vegada la copa de vi.

Com que l'aranya era massa gran per introduir-la pel conducte del menjar, Rakkis i dos convidats més van moure lleugerament cap a una banda la tapa del terrari. Després, Malada Blane va passar la capsa a Rakkis, que la va agitar fins que l'aranya va sortir i va caure suaument sobre una duna en miniatura que hi havia al davant del castell vermell. Es va estar un instant quieta, desconcertada, obrint i tancant la boca i agitant les potes de forma amenaçadora.

—Vinga, va! —la va exhortar Rakkis.

Tots els presents es van aplegar al voltant del terrari. Kress va trobar les seves ulleres de lupa i se les va posar. Si havia de perdre mil estàndards, almenys no volia perdre's ni un sol detall de la lluita.

De seguida que els reis de la sorra van descobrir la intrusa, va cessar tota l'activitat al castell vermell. Els petits mòbils de color escarlata es van quedar quiets, observant. L'aranya va començar a moure's cap a la fosca i prometedora presència de la porta d'entrada. Des de la torre, el rostre de Simon Kress contemplava impassible l'escena. De sobte, va esclatar un gran renou. Els mòbils vermells que eren més a prop van formar en dos angles i van avançar per la sorra en direcció a l'aranya. De l'interior del castell anaven sortint més guerrers, que van formar en triple fila per bloquejar l'accés a la cambra subterrània, on vivia la maixella. Convocats a la lluita, els exploradors s'acostaven bellugant-se per les dunes.

Va començar la batalla.

Com una marea, els reis de la sorra es van llançar sobre l'aranya. Les mandíbules van espetegar en tancar-se sobre les potes i l'abdomen de la intrusa, i van estrènyer amb força. Els mòbils vermells es van enfilar per les potes posteriors de l'aranya fins que van arribar al llom. Mossegaven i esquinçaven. Un d'ells va arribar fins a l'ull de l'enemic i el va punxar amb els seus diminuts circells fins que l'hi va arrancar. Kress, somrient, va assenyalar amb el dit el que estava passant.

Però els reis de la sorra eren petits i no tenien verí, i l'aranya no es va aturar: les seves potes llançaven reis de la sorra en totes direccions; les seves mandíbules bavejants n'atrapaven alguns i els deixaven mutilats i erts.[19] Ja havia caigut una dotzena de mòbils vermells, i l'aranya seguia sense donar-los treva. Va avançar cap a la triple fila de guardians que defensaven el castell. Les fileres es van tancar al voltant de la intrusa fins a deixar-la completament envoltada i van oposar una resistència desesperada. Un grup de reis de la sorra va aconseguir arrancar-li una pota a mossegades, mentre els defensors saltaven des de les torres per caure sobre aquell enemic monstruós i lluitador.

19 *erts*: en aquest context, 'morts'.

Però, malgrat que havia quedat enterrada sota una multitud de reis de la sorra, l'aranya va aconseguir penetrar dins la foscor del castell. Va quedar fora de la vista.

Rakkis va fer un sospir llarg i profund. Estava pàl·lid.

—Meravellós —va dir algú.

A Malada Blane se li va escapar una rialleta gutural.

—Mira —va dir Idi Noreddian, estirant la màniga a Kress.

Havien estat tan pendents de la lluita entaulada en una de les cantonades que ningú s'havia adonat de l'activitat que hi havia en altres punts del terrari. Però quan el castell va recuperar la calma i l'únic que va quedar sobre la sorra van ser uns quants mòbils vermells morts, tots van mirar cap a l'altra banda del terrari.

Tres exèrcits s'havien arrenglerat davant el castell dels mòbils vermells. Completament immòbils, en un requadre perfecte, els exèrcits de reis de la sorra ataronjats, blancs i negres esperaven a veure què sorgia de les profunditats.

Kress va somriure.

—Han format un cordó de seguretat —va dir—. I mira els altres castells, Jad, fes-me el favor…

Rakkis va mirar els castells i va renegar. Els mòbils n'estaven bloquejant les portes amb pedres i sorra. Encara que l'aranya aconseguís sobreviure a l'atac, no li resultaria fàcil entrar a la resta de castells.

—Hauria d'haver comprat quatre aranyes —va dir Rakkis—. Però malgrat tot estic guanyant: la meva aranya està ara mateix dins les entranyes del castell devorant el teu cony de maixella.

Kress no va respondre. Va esperar un instant. Hi havia moviments a les ombres.

De sobte, els mòbils vermells van començar a sortir per la porta. Van ocupar els seus llocs al castell i van començar a reparar els danys que hi havia causat l'aranya. Els altres exèrcits es van dissoldre i van començar a retirar-se als seus respectius racons.

—Jad —va dir Kress—, em penso que estàs lleugerament equivocat sobre qui està devorant a qui.

Una setmana més tard, Rakkis va anar a la casa de Kress amb quatre fines serps platejades. Els reis de la sorra les van liquidar sense complicacions.

Set dies després, Rakkis ho va tornar a intentar amb un gran ocell negre, que es va menjar més de trenta mòbils blancs i pràcticament va destrossar el castell amb els seus cops i sacsejades; però al final se li van cansar les ales, i els reis de la sorra el van començar a atacar en gran nombre cada vegada que es posava sobre la sorra.

Després va ser el torn d'una capsa d'insectes, uns escarabats ben cuirassats no gaire diferents dels mateixos reis de la sorra. Però eren estúpids, rematadament estúpids. Una força combinada de negres i ataronjats va penetrar dins les seves files, els va dividir i va perpetrar una autèntica matança.

Rakkis va començar a oferir pagarés.[20]

Va ser llavors quan Kress va tornar a trobar-se amb Cath m'Lane, una nit que sopava al seu restaurant preferit d'Asgard. Es va aturar un instant davant la seva taula per parlar-li dels jocs de guerra, i la va convidar a presenciar-los. D'entrada, Cath m'Lane es va encendre de còlera, però després, quan va haver recuperat el domini de si mateixa, es va mostrar freda com el glaç.

—Algú t'ha de parar els peus, Simon. I em sembla que hauré de ser jo —va anunciar.

Kress va arronsar les espatlles i va gaudir d'un sopar deliciós. No va tornar a recordar l'amenaça fins una setmana després, quan es va presentar a la porta de casa seva una dona

20 *pagaré*: 'document pel qual una persona es compromet a pagar una quantitat de diners en un termini determinat'. En aquest context suggereix que Rakkis, de tant apostar sense èxit, ha perdut tots els seus diners.

petita però corpulenta i li va ensenyar un braçalet del cos de policia.

—Hem rebut queixes —va explicar—. És cert que vostè té un terrari ple d'insectes perillosos, Kress?

—No són insectes —va replicar ell, molest—. Vingui, els hi ensenyaré.

En veure els reis de la sorra, la policia va moure el cap a banda i banda.

—Això no pot ser —va dir—. Què sap vostè d'aquests animals? Està al corrent del món del qual vénen? Els ha autoritzat la Junta Ecològica? Té vostè llicència per posseir aquestes criatures? Ens han dit que són carnívores i possiblement perilloses. I també que posseeixen una certa intel·ligència. En qualsevol cas, d'on ha tret vostè aquests animals?

—Els vaig comprar a Wo i Shade —va explicar Kress sense immutar-se.

—No he sentit a parlar mai d'aquesta botiga —va replicar la dona—. Probablement han arribat de contraban: no crec que la nostra Junta Ecològica hagi donat el vistiplau… No, Kress, això no pot ser. Confiscarem[21] el terrari i el destruirem. I li haurem de posar unes quantes multes.

Kress va oferir cent estàndards a la dona perquè s'oblidés d'ell i dels reis de la sorra. La policia va respondre:

—Ara hauré d'afegir intent de suborn als altres càrrecs contra vostè.

Fins que va elevar l'oferta als dos mil estàndards, la policia no va mostrar cap indici de deixar-se persuadir.

—No serà fàcil, sap? —va explicar—. S'han de modificar formularis i eliminar registres. I obtenir una llicència falsificada de la Junta Ecològica costarà molt temps. Per no mencionar que s'haurà d'entendre amb la dona que va presentar la denúncia. Què passa si torna a denunciar-lo…?

21 *confiscar*: prendre la policia alguna cosa a algú que la posseeix il·legalment.

—Això és cosa meva —va dir Kress—. No hi pensi més.

Es va quedar donant voltes a l'assumpte una bona estona, i aquella mateixa nit va fer algunes trucades. La primera va ser a t'Etherane el Mascoter.

—Voldria comprar un gos —li va dir—. Un cadellet.

El comerciant, de rostre arrodonit, va mirar Kress, sorprès.

—Un cadellet? —va dir—. Aquest no és el seu estil, Simon. Per què no s'acosta per aquí? Tindrà molt per triar…

—Vull un tipus molt concret de cadell —va explicar Kress—. Prengui nota. Li explicaré com ha de ser.

A continuació va trucar a Idi Noreddian.

—Idi —va dir—, vull que vinguis aquesta nit amb el teu equip de gravació hologràfica. Se m'ha acudit la idea de gravar una batalla dels reis de la sorra. És un regal per a una amiga.

La nit posterior a la gravació, Kress es va passar moltes hores despert. Estava embadalit davant el sensori,[22] veient un drama bastant escabrós[23] que acabaven d'estrenar, i en acabat es va preparar alguna cosa per picar, va fumar un parell de cigars d'eufòria i va obrir una ampolla de vi. Molt content de si mateix, va entrar a la sala amb la copa a la mà.

Els llums estaven apagats. La resplendor vermellosa del terrari tenyia les ombres amb un to acolorit i febril. Kress es va acostar a inspeccionar els seus dominis. Sentia curiositat per saber com anava la reconstrucció del castell dels reis de la sorra negres: el cadell l'havia deixat en ruïnes.

La restauració anava bé. Però mentre Kress inspeccionava l'obra a través de les seves ulleres de lupa, va veure per casualitat, des de molt a prop, el seu rostre esculpit al mur del castell, i es va sobresaltar.

22 La paraula *sensori* és un neologisme creat per l'autor del relat. Sembla que al·ludeix a un aparell semblant a la televisió, que crea una espècie de realitat virtual al voltant de l'espectador.

23 *escabrós*: morbós, truculent.

Va retrocedir, va parpellejar, es va empassar un bon glop de vi i va tornar a mirar.

El rostre del mur seguia essent el seu, però estava mal fet, completament distorsionat; tenia les galtes inflades com un porc, un somriure pervers, i l'aspecte general resultava increïblement desagradable.

Molt inquiet, Kress va fer la volta al terrari per inspeccionar els altres castells. Sense deixar de ser ell mateix, cada rostre tenia les seves particularitats.

Els ataronjats havien prescindit de la majoria dels detalls, però el resultat seguia essent tosc, monstruós: la cara de Kress tenia una boca brutal i una mirada estúpida.

Els vermells li havien atribuït una espècie de riure afectat, satànic. Les comissures dels llavis formaven una corba estranya i espantosa.

Els blancs, els seus preferits, havien esculpit un déu cruel i idiota.

Irritat, Kress va llançar la copa de vi fins a l'altre extrem de la sala.

—Com us atreviu! —va murmurar—. Ara us deixaré sense menjar una setmana, desgraciats…! —la seva veu era estrident—. Ara sabreu qui sóc jo!

Se li va acudir una idea. Va sortir de l'estança amb pas decidit i hi va tornar ben aviat amb una antiga espasa d'acer a la mà. Feia un metre de llargada i encara estava esmolada.

Kress va fer un somriure cruel, es va enfilar sobre algun objecte i va moure la tapa del terrari fins que va tenir espai per poder operar sobre una cantonada del desert. Després, es va ajupir i va punxar amb l'espasa el castell blanc que tenia a sota. Va moure l'espasa i va esclafar torres, murs i baluards de defensa. La sorra i la pedra queien i deixaven sepultats els mòbils, que s'agitaven incessantment. Amb un moviment del canell, Kress va fer desaparèixer la caricatura insolent i insultant que els reis de la sorra havien fet del seu rostre. Després, va enlairar la pun-

ta de l'espasa sobre l'obscur clot que conduïa a la cambra de la maixella i hi va clavar l'arma amb força. Va trobar una certa resistència. Va sentir un soroll feble, com de xipolleig al fang. Els mòbils tremolaven i queien. Satisfet, Kress va treure l'espasa.

Va contemplar la seva obra durant una estona, preguntant-se si havia matat la maixella. La punta de l'espasa havia quedat humida i viscosa. Però els reis blancs van tornar a moure's. Ho feien lentament, amb debilitat, però el cas és que es movien.

Kress ja estava a punt de col·locar la tapa de nou al seu lloc, per acostar-se al castell següent, quan va notar alguna cosa que reptava per la seva mà.

Va fer un crit, va deixar caure l'espasa i es va treure de sobre el rei de la sorra amb l'altra mà. El mòbil va caure damunt la catifa, i Kress el va esclafar amb el taló de la sabata, que seguia fent girar fins molt després que la bestiola hagués deixat de viure. Havia cruixit quan l'havia trepitjat. A continuació, Kress, tremolós, es va afanyar a tancar el terrari i a dutxar-se. Va ficar la roba en aigua bullent.

Més tard, després d'haver-se empassat diverses copes de vi, va tornar a la sala. Se sentia una mica avergonyit pel pànic que havia sentit davant el rei de la sorra, però no estava disposat a obrir de nou el terrari. A partir d'aquell moment, aquella tapa es mantindria sempre al seu lloc.

Ara bé, era necessari castigar els altres.

Kress va decidir lubricar els seus processos mentals prenent una altra copa de vi. I, efectivament, en acabar-la, va tenir una pensada grandiosa: es va acostar al terrari i va fer alguns canvis en els controls d'humitat.

Quan es va adormir al sofà, amb la copa a la mà, els castells de sorra estaven desfent-se lentament sota la pluja.[7]

---

7 En enviar una pluja torrencial contra els reis de la sorra, Kress torna a actuar a la manera de Déu, el qual, segons la Bíblia, castiga els éssers humans amb el Diluvi Universal (Gènesi, 7).

Es va despertar en sentir uns cops furiosos a la porta.

Es va incorporar. Estava marejat i el cap semblava que li havia d'esclatar. Les ressaques de vi són les pitjors, va pensar. Es va acostar a la porta amb pas vacil·lant. Cath m'Lane era a l'altra banda.

—Ets un monstre —va dir. Tenia la cara inflada i banyada en llàgrimes—. Per culpa teva, m'he passat la nit plorant, tros d'imbècil. Però fins aquí hem arribat, Simon.

—Calma't —va fer Kress, subjectant-se el cap amb la mà—. Tinc ressaca.

Ella va llançar un exabrupte,[24] el va apartar a una banda i es va esmunyir dins la casa. L'arrossegapeus va treure el cap per una cantonada per veure què provocava aquell escàndol. Cath li va tirar una escopinada i, fora de si, va entrar a la sala. Kress la va seguir, però se sentia incapaç de parar-la.

—Quieta! —li va dir—. On vas…? No pots…! —Kress es va aturar de sobte, horroritzat: Cath duia una maça molt voluminosa a la mà esquerra—. No!

Cath se'n va anar de dret al terrari dels reis de la sorra.

—Aquestes bestioles t'encanten, oi, Simon? Doncs ara…, podràs viure amb elles.

—Cath! —va cridar ell.

La dona va agafar la maça amb les dues mans i va colpejar el lateral del terrari amb totes les seves forces. En sentir l'impacte, Kress va tenir la sensació que el cap li esclatava i se li va escapar un lament de desesperació. Però el plàstic havia resistit.

Cath va tornar a brandar la maça. Aquesta vegada el plàstic va cruixir, i a la paret del terrari va aparèixer una xarxa d'esquerdes molt fines.

Kress va saltar contra Cath quan ella intentava guanyar impuls per assestar un tercer cop. Tots dos van caure i van rodolar per terra. A Cath se li va escapar la maça i va intentar estrangu-

24 *exabrupte*: maledicció, renec.

lar Kress, però ell se'n va desfer i li va mossegar un braç, que va començar a sagnar. L'un i l'altre es van posar drets amb dificultat, panteixant.[25]

—T'hauries de veure, Simon —va dir ella amb tristesa—. Et surt sang per la boca. Sembles una de les teves bèsties. T'agrada el gust de la sang?

—Vés-te'n d'aquí —va dir ell. Va veure l'espasa, que continuava on l'havia deixat la nit anterior, i la va enlairar—. Vés-te'n! —va repetir, brandant l'arma per resultar més convincent—. I no tornis a acostar-te al meu terrari!

Cath se'n va riure a la cara.

—No t'atreviries…

Ella es va inclinar per recollir la maça. Kress va fer un crit i es va llançar contra Cath. Abans que pogués adonar-se de què estava fent, la fulla d'acer ja havia travessat netament l'abdomen de la dona. Cath m'Lane li va dirigir una mirada de desconcert abans d'abaixar els ulls fins a l'espasa. Kress va fer un pas enrere, va gemegar.

—Jo no volia… —va dir—. Només intentava…

Cath m'Lane va quedar paralitzada. Sagnava, es moria, però de manera incomprensible continuava dreta.

—Ets un monstre… —va aconseguir articular, malgrat que tenia la boca plena de sang.

Costava de creure, però es va arrancar l'espasa de l'abdomen i la va fer servir per colpejar el terrari amb les escasses forces que li quedaven. Un instant després, Cath m'Lane va quedar enterrada sota una allau de plàstic, fang i sorra.

Llançant lleus exclamacions d'histèria, Kress va gatejar fins al sofà. Els reis de la sorra començaven a emergir del caos que s'havia format al terra de la sala, i caminaven per damunt del cos de Cath. Alguns, tot i que amb precaució, es van atrevir a avançar cap a la catifa, i altres els van seguir.

---

25 *panteixant*: respirant amb dificultat.

Kress va observar com es formava una columna, un quadrat vivent i bulliciós de reis de la sorra que transportaven alguna cosa: una massa viscosa i informe, un tros de carn crua tan gran com el cap d'un home. Van començar a allunyar-lo del terrari. Aquella massa de carn bategava.

Va ser llavors quan Kress va fugir corrents.

Li va faltar coratge per quedar-se a casa, de manera que va córrer fins a l'aerolliscador i va volar fins a la ciutat més propera, a uns cinquanta quilòmetres de distància. Estava tan espantat que semblava estar a un pas d'embogir. Però, un cop lluny i sentint-se fora de perill, va trobar un petit restaurant, va prendre diverses tasses de cafè i dues pastilles contra la ressaca, va engolir un esmorzar abundant i, a poc a poc, va anar recuperant la calma.

Havia estat un matí espantós, però era inútil donar voltes al que havia passat. Va demanar més cafè i va considerar la situació amb freda racionalitat.

Havia matat Cath m'Lane. Podria donar part del fet i allegar que havia estat un accident? Era molt difícil. Al capdavall, l'havia travessat amb l'espasa, i això després de dir a aquella policia que pensava encarregar-se de Cath personalment. Hauria de fer desaparèixer les proves i confiar que ella no hagués explicat a ningú quins plans tenia per a aquell dia. És molt probable que no ho hagués fet, perquè devia haver rebut el seu regal a última hora de la nit anterior. Va dir que s'havia passat tota la nit plorant. I havia arribat sola. Molt bé: havia de desfer-se d'un cos i d'un aerolliscador.

Encara havia de prendre una decisió sobre els reis de la sorra. Aquells animalons podien ser problemàtics. Sens dubte, ara ja es devien haver escapat tots. La simple idea que estiguessin anant amunt i avall per la casa, empassant-se el seu menjar, ficant-se al seu llit i caminant per damunt de la seva roba, li va posar els pèls de punta. Kress es va estremir, però de seguida es

va sobreposar. De fet, no devia ser excessivament difícil acabar amb aquelles bèsties, va pensar, ja que no hi havia necessitat de matar-les d'una a una: només calia eliminar les quatre maixelles. Això era tot. Podria fer-ho. Les maixelles eren grans, ja ho havia vist; les trobaria i les destrossaria. Ell era el seu Déu, i passaria a ser el seu botxí.

Va anar a fer algunes compres abans de tornar a casa amb l'aerolliscador. Va comprar un vestit protector que el cobria de cap a peus, diverses bosses de boletes de verí contra els saltaroques i un polvoritzador de motxilla que contenia un insecticida molt potent que era il·legal. També va comprar un enganxament de remolc magnètic.

Després d'aterrar aquella tarda a casa seva, va procedir de manera metòdica. Primerament, va enganxar l'aerolliscador de Cath al seu. En registrar l'interior del vehicle, Kress va tenir el primer cop de sort: al seient del davant hi havia el xip de vidre que contenia la gravació hologràfica de la lluita dels reis de la sorra que havia fet Idi Noreddian. Una preocupació menys.

Quan els aerolliscadors van estar llestos, es va posar el vestit protector i va entrar a la casa per recollir el cos de Cath. Però no el va trobar.

Va remoure amb cura la sorra, que s'assecava a bon ritme, fins que no li va quedar cap dubte: el cos havia desaparegut. Era possible que s'hagués escapat ella sola d'allà, arrossegant-se? Li semblava molt improbable, però la va buscar. Un examen superficial de la casa no va revelar cap rastre del cadàver ni dels reis de la sorra. En aquell moment, no podia entretenir-se a realitzar una investigació més exhaustiva, tenint a la porta de la casa aquell aerolliscador que l'acusava. Va decidir que continuaria buscant més tard.

A uns setanta quilòmetres al nord de la propietat de Kress hi havia una serralada de volcans en activitat. S'hi va dirigir, remolcant l'aerolliscador de Cath. Quan va situar-se sobre el con incandescent del volcà més gran, Kress va desenganxar l'aero-

lliscador de la noia i va contemplar com queia en picat i desapareixia engolit per la lava.

Ja es feia de nit quan va arribar a la casa. Podia permetre's un descans. Per un instant va pensar a volar de nou cap a la ciutat per passar-hi la nit, però finalment va descartar aquesta idea; tenia molta feina a fer i encara no es podia considerar fora de perill.

Va escampar les boletes de verí per l'exterior de la casa. Això no desvetllaria sospites, ja que sempre havia tingut problemes amb les plagues de saltaroques. Quan va acabar la feina, va preparar el polvoritzador de pesticida i es va arriscar a entrar a l'interior de l'edifici.

El va revisar habitació a habitació, encenent els llums per on passava, fins que es va trobar envoltat per una potent resplendor d'il·luminació artificial. Va fer una pausa per netejar la sala, tornant a ficar dins el terrari trencat, amb l'ajut d'una pala, la sorra i els fragments de plàstic. Tal i com es temia, els reis de la sorra s'havien escapat. Els castells havien quedat deformats; el diluvi que els havia enviat Kress els havia afectat molt, i el poc que en quedava s'anava erosionant en assecar-se.

Kress va fer un gest que indicava preocupació i va continuar buscant, amb la motxilla d'insecticida a l'esquena.

Va trobar el cadàver de Cath m'Lane al celler.

Estava eixancarrada[26] al capdavall de l'escala, amb les extremitats fora de lloc, com si hagués caigut per les escales. Tenia tot de mòbils blancs arraïmats per damunt del cos, i davant els ulls de Kress, el cadàver es va agitar sobre la pila de terra bruta i mig compactada on jeia.

Va riure i va encendre la il·luminació al màxim. Al racó oposat, entre dues fileres d'ampolles, podia distingir-se un castell de terra petit i baixet, i un solc obscur. Kress va localitzar el tosc contorn del seu rostre en una de les parets del celler.

26 *eixancarrada*: amb les cames molt separades.

El cos de Cath va tornar a fer un nou espasme[27] i va avançar uns centímetres cap al castell. Kress va distingir de sobte la maixella blanca que esperava el cadàver, famolenca. Com a molt, la maixella seria capaç d'encabir un peu de Cath dins la boca, no més. Era completament absurd. Kress va tornar a riure i va iniciar el descens cap al celler, amb el dit col·locat al gatell de la mànega de la motxilla, que serpentejava sota el seu braç dret. Els reis de la sorra, que ara eren molt nombrosos, es desplaçaven com un únic ésser: abandonant el cadàver, van adoptar una formació de combat. Convertits en una muralla blanca, barraven el pas a Kress per impedir que s'acostés a la maixella.

De sobte, Kress va tenir una pensada. Va somriure i va abaixar la mà que estava preparada per obrir foc.

—Cath sempre ha estat difícil de digerir! —va dir, encantat amb el seu propi enginy—. I més per algú de la vostra mida. Bé, permeteu-me que us ajudi. Al capdavall, per a què serveixen els déus, si no?

Va refer els seus passos escales amunt, i poc després va tornar amb un destraló de cuina. Els reis de la sorra van esperar pacientment mentre Kress tallava Cath m'Lane a trossets fàcils de digerir.

Aquella nit, Kress va dormir amb el vestit protector posat i el pesticida a la mà, tot i que no els va necessitar. Els mòbils blancs, ben saciats, no es van moure del celler, i els altres no es veien enlloc.

Al matí, Kress va reprendre la neteja de la sala gran. Quan va haver acabat, l'únic rastre de la baralla que quedava era el terrari trencat.

Va menjar una mica i va reiniciar la cacera a la recerca dels reis de la sorra desapareguts. A la llum del dia, no semblava gaire difícil localitzar-los. Els negres s'havien establert al ro-

27 *espasme*: contracció involuntària d'un múscul.

quissar del jardí, on erigien un castell aparentment molt sòlid amb quars i obsidiana. Als vermells els va trobar al fons de la piscina, que havia buidat feia temps, i que, amb els anys, s'havia omplert parcialment de sorra arrossegada pel vent. Kress va veure éssers mòbils d'un i altre color vagarejant per les seves terres, molts d'ells transportant boletes de verí per a les maixelles. Va reprimir uns desitjos irrefrenables de riure en pensar que el seu pesticida era innecessari. No feia falta entaular una batalla quan podia deixar que el verí fes la seva feina: aquella mateixa nit, les dues maixelles estarien mortes.

Només li faltava trobar els ataronjats. Kress va fer la volta a la mansió diverses vegades, cada cop en cercles més amplis, però no va trobar-ne ni rastre. Quan va començar a suar dins el seu vestit protector (feia un dia sec i calorós), va decidir que l'assumpte no era important. Si els ataronjats eren en algun punt del jardí, segurament devien estar menjant-se les boletes de verí, com els vermells i els negres.

Quan tornava a casa, va esclafar amb els peus diversos reis de la sorra, i ho va fer amb certa satisfacció. Un cop dins, es va treure el vestit protector, es va preparar un esmorzar abundós i es va relaxar. Tot estava sota control: dues de les maixelles moririen ben aviat; a la tercera la tenia ben localitzada al celler, i la pensava destruir quan l'hagués utilitzat per al que li convenia, i estava segur que trobaria la quarta. Pel que fa a Cath, ja no quedava cap rastre de la seva visita.

Els seus somieigs es van interrompre de sobte quan la pantalla va començar a parpellejar. Era Jad Rakkis, que el trucava per presumir d'uns cucs caníbals que pensava portar aquella mateixa nit als jocs de guerra.

Kress havia oblidat la reunió, però va reaccionar amb celeritat.

—Ah, Jad, et demano mil disculpes! M'havia oblidat de dir-t'ho: m'he afartat dels reis de la sorra i me n'he desfet. Són unes bestioles fastigoses. Perdona, però aquesta nit no hi haurà festa.

Rakkis es va indignar.

—Però, i ara què vols que faci amb aquests cucs? —va dir.

—Tu mateix… Fica'ls dins un cistell amb fruita i envia'ls a algú que estimis —va dir Kress, abans de tallar la comunicació.

A corre-cuita, va començar a trucar als altres. En aquells moments el que menys necessitava era que es presentés algú a casa seva tal i com ho tenia tot, infestat de reis de la sorra.

Mentre trucava a Idi Noreddian, Kress va comprendre amb enuig que havia passat per alt una cosa que li podia causar problemes. La pantalla començava a aclarir-se, indicant que algú responia a l'altra banda. Kress va tallar la comunicació.

Idi va arribar una hora més tard, segons el previst. Es va sorprendre quan va saber que s'havia cancel·lat la festa, però li feia molta gràcia la perspectiva de quedar-se a passar la nit amb Kress. Ell la va delectar amb els detalls de la reacció de Cath quan va veure l'holografia que havien preparat entre tots dos. Mentre li explicava com havia anat, va enginyar-se-les per confirmar que Idi Noreddian no havia parlat amb ningú de la seva entremaliadura amb el cadell. A continuació, molt satisfet, va fer un gest d'afirmació amb el cap i va omplir les copes de vi. Però ja gairebé no en quedava gens a l'ampolla.

—Vaig a buscar una altra ampolla —va dir—. Vine amb mi al celler i ajuda'm a escollir una bona anyada.[28] Sempre has tingut més bon paladar que jo.

Idi Noreddian el va acompanyar, satisfeta, però es va aturar al capdamunt de l'escala quan Kress va obrir la porta i li va fer un gest convidant-la a baixar.

—On s'encenen els llums? —va dir—. I aquesta olor… Què és aquesta olor tan estranya, Simon?

Quan Kress la va empènyer, Idi es va espantar, sense acabar d'entendre què passava. Va començar a xisclar en caure per

28 *anyada*: 'collita anual'. La qualitat dels vins d'una mateixa vinya varia cada any en funció de factors climàtics.

l'escala. Kress va tancar la porta i va segellar-la amb taulons fent servir la pistola de claus que havia deixat davant la porta precisament amb aquesta idea. Quan ja estava acabant, va sentir un crit d'Idi.

—Estic ferida! —va exclamar—. Què significa això, Simon?

De sobte va fer un xiscle agut, i a continuació van començar els crits histèrics, que van trigar hores a cessar. Kress es va dirigir al seu sensori i va sintonitzar una comèdia picant per treure's aquells crits del cap.

Quan va estar segur que Idi havia mort, Kress va remolcar el seu aerolliscador fins als volcans del nord i el va fer desaparèixer. Aquell enganxament de remolc magnètic havia estat una inversió magnífica.

Quan l'endemà Kress va baixar a donar un cop d'ull, de l'altra banda de la porta del celler arribaven uns sorolls molt peculiars, com els d'algú que rasca alguna cosa. Va parar l'orella durant uns moments angoixants, preguntant-se si Idi podria haver sobreviscut i si la trobaria esgarrapant la porta, en un intent desesperat per escapar-se. Però li va semblar poc probable: devien ser els reis de la sorra els responsables d'aquell soroll. A Kress li va molestar pensar què volia dir allò. Va decidir mantenir la porta segellada, com a mínim de moment, i després va sortir de la casa amb una pala per enterrar dins els seus propis castells les maixelles vermella i negra. Però de seguida es va adonar que les maixelles continuaven indiscutiblement vives.

Els cristalls volcànics feien relluir el castell dels negres, i els reis de la sorra l'omplien, atrafegats amb les feines de reparació i ampliació. La torre més alta arribava fins a la cintura de Kress, i s'hi apreciava una caricatura espantosa del seu rostre. Quan s'hi va acostar, els negres van abandonar la feina i van formar en dues fileres amenaçadores. Kress es va girar i es va adonar que un grup de reis de la sorra li impedien fugir. Espantat,

va deixar caure la pala a terra i va arrencar a córrer per escapar de la trampa. Durant la fugida, va esclafar diversos mòbils amb les botes.

El castell vermell s'enfilava per les parets de la piscina. La maixella s'arrecerava en un pou envoltat de sorra, ciment i merlets. Els mòbils vermells es desplaçaven per tota la superfície de la piscina. Kress els va veure transportar un saltaroques i un llangardaix de grans proporcions cap a l'interior del castell. Horroritzat, es va retirar del caire de la piscina, i llavors va sentir que alguna cosa cruixia. En abaixar la vista, va veure tres mòbils que se li estaven enfilant per la cama. Se'ls va treure de sobre amb la mà i els va trepitjar amb la intenció de matar-los, però n'hi havia d'altres que s'acostaven a tota velocitat. Eren més grossos de com els recordava: alguns tenien la mida del seu polze. Va arrencar a córrer.

Quan va aconseguir refugiar-se dins de casa, tenia el cor desbocat i s'havia quedat sense alè. Va tancar la porta amb pany i clau. La casa, com a mínim en teoria, era a prova de plagues. Allà dins estaria fora de perill.

Una copa d'alguna beguda forta li va calmar els nervis. De manera que el verí no els fa res, va pensar. S'ho hauria d'haver imaginat, perquè Jala Wo li havia advertit que la maixella menjava de tot. Es veuria obligat a fer servir el pesticida. Kress va prendre una altra copa per animar-se, es va embotir dins el vestit protector i es va ajustar la motxilla a l'esquena. Va obrir la porta.

Fora, els reis de la sorra ja l'esperaven.

Tenia al davant dos exèrcits aliats contra l'enemic comú. Hi havia més reis dels que havia imaginat. Les maleïdes maixelles, pel que semblava, s'estaven reproduint com saltaroques. Els mòbils formaven un autèntic oceà reptant.

Kress va alçar la mànega i va prémer el gallet. Un núvol gris va escombrar la primera filera de reis de la sorra. Kress va moure la mànega d'una banda a l'altra.

On queia el núvol, els mòbils es cargolaven i morien entre espasmes sobtats. Kress va somriure: malgrat tot, eren poca cosa per a ell. Els va ruixar descrivint un arc ampli per davant del seu cos, i va començar a avançar amb determinació, trepitjant cossos morts, negres i vermells. Els exèrcits retrocedien i Kress avançava, decidit a obrir-se pas a través dels reis de la sorra fins arribar a les maixelles.

De sobte, els mòbils van deixar de retrocedir. Un miler de reis de la sorra avançava cap a Kress.

Havia previst el contraatac. Kress va resistir sense moure's, traçant amplis arcs amb la seva espasa de boira. Els mòbils se li acostaven i morien, però alguns aconseguien arribar fins al seu objectiu, perquè Kress no podia disparar en totes direccions al mateix temps. Va notar com se li enfilaven per les cames i com les seves mandíbules mossegaven inútilment el plàstic reforçat del vestit protector. Els va ignorar i va continuar ruixant pesticida.

Llavors va començar a sentir copets al cap i a les espatlles. Es va estremir. Es va girar i va mirar enlaire: els reis de la sorra omplien la façana de la casa.

Eren negres i vermells, i n'hi havia centenars. Es llançaven sobre ell com una pluja. Queien pertot. Un d'ells va aterrar al visor, i les seves mandíbules li van esgarrapar els ulls durant un segon horrible, fins que se'n va desempallegar.

Va enlairar la mànega i va ruixar l'aire i la casa fins que els reis de la sorra que es deixaven caure van estar morts o a punt de morir. El núvol de pesticida el va envoltar i el va fer tossir. Però continuava ruixant. Fins que no va deixar neta la façana de la casa no va tornar a fixar-se en el terra.

L'envoltaven completament. Algunes dotzenes se li havien enfilat pel cos, i diversos centenars s'apressaven a fer el mateix. Va disparar contra ells. La mànega va deixar de funcionar. Kress va notar un xiulet fort, i la boira mortal es va alçar formant un núvol que s'elevava, l'envoltava, l'ofegava, el cremava i li ente-

lava la visió. Va palpar la mànega, que es va omplir de reis de la sorra moribunds: va descobrir que l'havien tallat a mossegades. Kress estava cegat, envoltat per un núvol de pesticida. Va tentinejar, va cridar i va començar a córrer cap a la casa, traient-se de sobre els mòbils com podia.

Un cop dins, va tancar la porta i es va deixar caure sobre la catifa. Va rodolar per terra cap a una banda i cap a l'altra fins que va estar segur que els havia esclafat tots. Ara la motxilla ja s'havia buidat i la mànega xiulava dèbilment. Kress es va treure el vestit protector i es va dutxar. L'aigua calenta li va escaldar la pell, que va quedar morada i adolorida, però el formigueig va desaparèixer.

Després de sacsejar-la amb certa aprensió,[29] es va posar la roba més gruixuda que tenia: uns pantalons de pana i una jaqueta de pell.

—Maleït sigui! —repetia una vegada i una altra—. Maleït sigui! —tenia la gola seca. Després de registrar a consciència el rebedor per assegurar-se que no hi havia mòbils, es va concedir un respir: es va asseure i es va servir una copa—. Maleït sigui… —repetia.

La mà li tremolava mentre se servia una beguda, i va vessar una mica de licor a la catifa.

L'alcohol el va aconseguir tranquil·litzar, però no va eliminar la por. Kress es va prendre una segona copa i es va dirigir sigilosament cap a la finestra. Els reis de la sorra corrien per damunt del plafó de plàstic gruixut. Es va estremir i va córrer en direcció al videotelèfon. Havia de demanar ajut, va pensar, embogit. Trucaria a les autoritats, i els policies vindrien amb llançaflames i…

Es va aturar mentre marcava i se li va escapar un grunyit. No podia trucar a la policia, perquè els hauria d'explicar que hi havia uns altres reis de la sorra blancs al celler, i hi trobarien

29 *aprensió*: recel, repugnància.

els cadàvers. La maixella potser ja havia acabat amb Cath m'Lane, però, sens dubte, no amb Idi Noreddian. Si ni tan sols l'havia esquarterat com a l'altra! A més, hi hauria ossos. No: només trucaria a la policia com a últim recurs.

Es va quedar quiet, davant el videotelèfon, amb les celles arrufades. L'equip de comunicacions ocupava una paret sencera. Des d'allà podia posar-se en contacte amb qualsevol persona de Baldur. Tenia molts diners i astúcia; Kress sempre havia presumit de ser molt astut. Trobaria una solució.

Per un instant, va pensar a trucar a Wo, però aviat va descartar la idea. Wo sabia massa coses i li faria preguntes. No hi confiava. No, necessitava algú que fes el que li demanés sense preguntar res.

El front arrugat es va relaxar i a poc a poc el seu rostre es va il·luminar amb un somriure. Kress tenia contactes. Va marcar un número que feia molt temps que no marcava.

Una cara de dona va cobrar forma a la pantalla: tenia els cabells blancs i un rostre inexpressiu, amb un nas aguilenc i llarg. La veu sonava enèrgica i eficient.

—Simon! —va exclamar—. Com et van els negocis?

—Bé, bé, Lissandra —va respondre Kress—. Però tinc una feina per a tu.

—Caram, és que necessites que desaparegui alguna cosa…? Les meves tarifes han augmentat molt des de l'última vegada, Simon. Has de tenir present que han passat deu anys.

—Et pagaré bé —va dir Kress—. Ja saps que sóc generós. Et necessito per controlar una plaga.

Un somriure dèbil va néixer en aquell rostre.

—No necessites parlar en clau, Simon. Aquesta trucada està protegida contra punxades.

—No, ho dic seriosament: es tracta d'una plaga. Una plaga de petits animalons molt perillosos. Te n'has d'encarregar. I sense fer preguntes, d'acord?

—D'acord.

—Bé. Necessitaràs… tres o quatre homes com a mínim. Equipa'ls amb vestits protectors, i amb llançaflames, o amb raigs làser, alguna cosa així… Veniu cap aquí; ja veureu el problema de seguida. Es tracta de bestioles, piles i piles de bestioles. Trobareu uns castells al roquissar del jardí i a la piscina. Els heu de destruir i matar tot el que hi hagi dins. Quan ho hagueu fet, truqueu a la porta i us explicaré la resta de la feina. Podeu venir de seguida?

El rostre de la dona continuava impassible.

—Sortirem d'aquí a menys d'una hora —va dir.

Lissandra va complir la seva paraula. Va arribar en un modest aerolliscador negre, acompanyada per tres homes. Kress els va observar des d'un refugi segur: rere una finestra de la segona planta. Era impossible distingir-los, ja que tots anaven protegits amb uns vestits gruixuts de plàstic negre.

N'hi havia dos que duien un llançaflames de mà, i el tercer un canó làser i explosius. Lissandra no duia res. Kress la va poder reconèixer perquè era la que donava les ordres.

L'aerolliscador va passar primer molt a prop de terra, examinant la situació. Els reis de la sorra van embogir. Mòbils de color vermell i negre corrien frenèticament pel jardí. Kress podia observar des de la finestra el castell del roquissar: era tan alt com un home. Tenia les muralles atapeïdes de defensors negres, i un flux constant de mòbils penetrava dins les seves profunditats.

L'aerolliscador de Lissandra va aterrar al costat del de Kress. Els homes van saltar del vehicle i van preparar les armes. Tenien un aspecte mortífer, inhumà.

L'exèrcit negre va formar entre ells i el castell. Pel que fa als mòbils vermells…, de sobte Kress es va adonar que no eren enlloc. Va tancar els ulls i els va tornar a obrir. On s'havien ficat?

Lissandra va fer un senyal amb el dit i va donar algunes ordres a crits. Els dos llançaflames van obrir foc contra els reis de

la sorra negres. Les armes van fer un soroll ronc abans de posar-se a rugir. Llargues llengües de foc blau i escarlata van llepar el terreny que tenien davant. Els reis de la sorra quedaven socarrimats, s’encongien, morien… Els homes van començar a dirigir les flames a banda i banda, amb la qual cosa generaven un foc creuat molt eficaç. Avançaven amb passes tranquil·les i cauteloses.

L’exèrcit negre cremava i es desintegrava. Els mòbils fugien en desbandada, alguns cap al castell, d’altres cap a l’enemic. Cap mòbil aconseguia arribar fins als individus que duien els llançaflames.

Els homes de Lissandra eren molt professionals. Però un d’ells va ensopegar. O va semblar que ensopegava. Quan el va tornar a mirar, Kress es va adonar que el terra havia cedit sota els seus peus.

«Túnels», va pensar amb una esgarrifança. «Túnels, pous, trampes…».

El portador del llançaflames s’havia enfonsat a la sorra fins a la cintura, i de sobte va semblar com si el terra que l’envoltava entrés en erupció, i l’home va quedar cobert per mòbils de color vermell. Va deixar anar el llançaflames i va començar a esgarrapar-se el cos com un posseït. Els seus crits esgarrifaven.

El seu company va dubtar un instant, però després va alçar el braç i va disparar: una ràfega de foc va devorar l’home i els reis de la sorra al mateix temps.

Els crits van cessar a l’instant. Satisfet, el segon home es va fixar en el castell i va fer una altra passa, però es va aturar quan el seu peu es va enfonsar al terra fins al turmell. Va intentar alliberar-lo i retrocedir. Al seu voltant, la sorra cedia. L’home va perdre l’equilibri i va caure agitant braços i cames. Els reis de la sorra el van envoltar com un líquid bullent i espès. Van cobrir del tot l’home, que no parava de cridar i de fer moviments convulsius. El llançaflames va quedar oblidat: ja no tenia cap sentit.

Kress va copejar la finestra alhora que cridava tan fort com podia:

—El castell! Acabeu amb el castell!

Lissandra, que s'havia quedat enrere, al costat de l'aerolliscador, va mirar Kress i va assentir. El tercer home va apuntar amb el canó làser i va disparar. El raig va passar vibrant sobre el terra i va tallar la part superior del castell. Aleshores, abaixant bruscament el làser, l'home va obrir esvorancs a la sorra i als parapets[30] de pedra. Les torres van caure a terra, i el gravat del rostre de Kress es va desintegrar. El làser va mossegar el terra, rastrejant de banda a banda. El castell es va desfer. Ja no era més que un munt de sorra, però els mòbils negres continuaven corrent en totes direccions. La maixella estava enterrada a excessiva profunditat, i el raig làser ni tan sols l'havia tocat.

Lissandra va donar una altra ordre. L'home va abandonar el làser, va preparar un explosiu i es va llançar endavant. Va passar per damunt del cadàver fumejant del primer home i va caure a terra ferma, al roquissar del jardí, des d'on va llançar l'explosiu, que va anar a caure justament damunt les ruïnes del castell dels reis negres. Una resplendor blanca molt potent va cegar els ulls de Kress. Sorra, pedres i mòbils van saltar pels aires. La pols ho va enfosquir tot uns instants. Després va caure una pluja de reis trossejats.

Kress va veure llavors que els mòbils negres no es movien: estaven morts.

—La piscina! —va cridar a través de la finestra—. Acabeu amb el castell de la piscina!

Lissandra el va entendre de seguida. El terra havia quedat encatifat de mòbils negres morts, però els vermells retrocedien i es reagrupaven a corre-cuita. L'home va vacil·lar abans d'ajupir-se per agafar un segon explosiu. Va fer un pas endavant, però Lissandra el va cridar, i l'home va tornar corrents cap a ella.

30 *parapet*: mur aixecat per protegir una fortificació.

A partir d'aquell moment tot va resultar senzill. L'home va pujar a l'aerolliscador, i Lissandra va fer envolar l'aparell. Kress va córrer a la finestra d'una altra habitació per no perdre's un sol detall. L'aerolliscador va descendir en picat sobre la piscina, i l'home, protegit dins el vehicle, va llançar els explosius al castell dels reis de la sorra vermells. Després de quatre passades, el castell va quedar irrecognoscible i els mòbils van deixar de moure's.

Lissandra volia fer les coses a consciència. Va demanar al seu ajudant que bombardegés cada un dels castells diverses vegades més. Després, l'home va fer servir el canó làser per escombrar el terreny metòdicament, passant-lo d'una banda a l'altra de forma sistemàtica, fins que van estar completament segurs que entre aquells munts de sorra no hi quedava cap ésser viu.

Finalment, van trucar a la porta de la casa. Kress somreia com un maníac quan els va deixar entrar.

—Meravellós! —va dir—. Francament meravellós!

Lissandra es va treure la màscara del vestit protector.

—Això et costarà car, Simon. He perdut dos homes, per no mencionar el perill que he corregut jo mateixa.

—Evidentment —va respondre Kress, satisfet—. Et pagaré bé, Lissandra. El que em demanis, però quan acabis la feina.

—Què queda per fer?

—M'has de netejar el celler —va explicar Kress—. Hi ha un altre castell al soterrani. I ho heu de fer sense explosius, perquè no vull destruir la casa.

Lissandra va fer un gest al seu empleat.

—Surt i agafa el llançaflames de Rajk. Suposo que continua en perfectes condicions.

L'home va tornar en silenci, armat i llest per acabar la feina. Kress els va mostrar el camí fins al celler.

La massissa porta continuava segellada amb claus, tal i com ell l'havia deixat. Però estava lleugerament bombada cap a fora,

com si hagués estat sotmesa a una pressió tremenda des de l'interior. Això va inquietar Kress, com també el fet que no se sentís res. Es va quedar ben lluny de la porta mentre l'home arrancava els claus i treia els taulons.

—Creus que és segur utilitzar-lo aquí dins? —va murmurar, assenyalant el llançaflames—. Tampoc m'agradaria que la casa cremés, ho entens, oi?

—Jo tinc el làser —va dir Lissandra—. L'utilitzarem per matar-los. És molt probable que no necessitem el llançaflames, però el vull tenir a mà per si de cas. Existeixen coses pitjors que el foc, Simon.

Kress va assentir amb el cap.

L'home va retirar el darrer tauló de la porta del celler. Encara no se sentia res. Lissandra va donar una ordre, i el seu subaltern va retrocedir, es va col·locar darrere d'ella i va enlairar el llançaflames apuntant cap a la porta. Lissandra va tornar a col·locar-se la protecció del cap, va enlairar el làser, va fer un pas endavant i va obrir la porta.

No hi havia cap moviment; no se sentia res. Allà a baix tot era fosc.

—Hi ha llum? —va preguntar Lissandra.

—Al costat de la porta, per dins —va explicar Kress—. A mà dreta. Compte amb l'escala: és molt dreta.

Lissandra va travessar el llindar, es va passar el làser a la mà esquerra i va alçar la dreta, palpant a la recerca de l'interruptor. No va succeir res.

—Ja l'he trobat —va dir Lissandra—, però no sembla que…

De sobte, va fer un crit i va tentinejar. Tenia un rei de la sorra aferrat al canell. La sang brollava a través del vestit protector on la bèstia havia clavat les mandíbules. El mòbil era tan gran com la mà de Lissandra.

La dona va fer un salt enrere i va començar a copejar la mà contra la paret més propera. Ho va fer una vegada i una altra. Els cops sonaven fort: era un soroll de carn. A l'últim, el rei de

la sorra va deixar anar la mà i va anar a parar lluny. Lissandra va gemegar i va caure de genolls a terra.

—Em sembla que m'he trencat els dits —va dir en veu baixa.

La sang continuava brollant profusament. Lissandra havia deixat caure el làser al costat de la porta del celler.

—Jo no penso baixar-hi —va anunciar l'ajudant amb to decidit i clar.

Lissandra va alçar la vista cap a ell.

—No —va dir Lissandra—. Queda't a la porta i crema-ho tot. Fins que no en quedin més que les cendres, m'entens?

L'ajudant va assentir.

A Kress se li va escapar un gemec.

—La meva casa —es va lamentar. Se li va regirar l'estómac. Aquell rei de la sorra blanc era tan gran… Quants més n'hi devia haver?—. No, deixeu-ho… No feu res. He canviat d'idea.

Lissandra no l'entenia. Li va mostrar la mà: estava coberta de sang i d'un líquid viscós, d'un color verd brut, gairebé negre.

—El teu amiguet m'ha traspassat el guant amb les mandíbules, i ja has vist com m'ha costat treure-me'l de sobre. De manera que se me'n refot la teva casa, Simon. Sigui el que sigui, el que hi ha al celler ha de desaparèixer.

Kress gairebé no la sentia. Li va semblar distingir un moviment enmig de la foscor, més enllà de la porta. Es va imaginar que l'exèrcit de reis de la sorra blancs sorgiria a patolls:[31] cada soldat seria tan gran com el que havia atacat Lissandra. Es va veure enlairat per un centenar de braços diminuts i arrossegat a la foscor, fins a la maixella famolenca. Estava aterrit.

—No! —va exclamar.

No li van fer cas.

Kress es va llançar endavant, i va copejar amb l'espatlla l'esquena de l'empleat de Lissandra justament quan es disposava a

31 *a patolls*: en grups nombrosos.

disparar. L'individu va fer un grunyit, va perdre l'equilibri i es va precipitar escales avall.

Kress el va veure desaparèixer per l'escala. Després es van sentir més sorolls: corredisses, espetecs i una mena de xipolleig.

Kress es va girar per mirar Lissandra. Estava amarat de suor freda, i una excitació malaltissa s'havia emparat d'ell. Es tractava d'una sensació gairebé sexual.

Els ulls freds i tranquils de Lissandra el van mirar a través de la màscara.

—Què estàs fent? —va preguntar la dona mentre Kress recollia el làser que ella havia deixat caure—. Simon!

—Estic signant la pau —va explicar Kress amb un riure nerviós—. Ells no faran mal al seu Déu, no, no n'hi faran mentre el seu Déu sigui bo i generós amb ells. He estat cruel. Els matava de fam. Ara he de reparar tot el mal que els he fet, ho has d'entendre.

—Estàs boig! —va exclamar Lissandra.

Va ser l'última cosa que va dir. Kress va disparar amb el làser i li va obrir un forat al pit tan gran que hi hauria pogut fer passar un braç pel mig. A continuació, va arrossegar el cos pel terra i el va fer rodolar escales avall.

Els sorolls es van fer més forts: una espècie de corredisses, esgarrapades i ressonàncies de fluids. Kress va tornar a segellar la porta.

Quan s'allunyava d'allà, una profunda sensació d'alegria recobria la seva por com una capa de mel. Però sospitava que aquella sensació pertanyia a algú altre.

Va decidir deixar la casa, volar a la ciutat i quedar-se a l'habitació d'un hotel una nit, o potser un any. Però, en lloc de fer això, va començar a beure. No sabia ben bé per què. Va beure sense parar durant hores i ho va vomitar tot bruscament sobre la catifa de la sala. En algun moment es va adormir. Quan es va despertar, la casa era completament a les fosques.

Es va arraulir al sofà. Sentia sorolls, coses que es movien per les parets i que l'envoltaven. L'oïda de Kress era extraordinàriament fina. Cada lleu cruixit era el trepig d'un rei de la sorra. Kress va tancar els ulls i es va quedar quiet, a l'espera de sentir el seu contacte terrible, sense gosar moure ni un pèl per por a tocar-ne cap.

Gairebé no s'atrevia ni a respirar, sols feia lleus gemecs. Va passar una estona, però no succeïa res.

Va tornar a obrir els ulls. Tremolava una mica. Lentament, les ombres van començar a disminuir i a dissoldre's. La llum de la lluna es filtrava a través de les finestres. Els ulls de Kress es van acostumar a la penombra. La sala era buida. No hi havia res, res, res… Res més que els seus terrors de borratxo.

Finalment, Kress es va armar de valor, es va aixecar i va encendre el llum. Efectivament, allà no hi havia res. La sala era buida. Va escoltar: res. Cap soroll. Res a les parets. Tot era fruit de la seva imaginació, dels seus temors.

El record de Lissandra i d'aquell monstre del celler va tornar a la seva memòria de manera espontània. Kress es va sentir envaït per la ràbia i la vergonya. Per què havia fet una cosa així? Podia haver ajudat Lissandra a cremar aquella cosa, a matar-la… Per què…? Però ja sabia per què: la maixella l'havia obligat a fer-ho, li havia ficat la por al cos. Wo havia dit que aquella criatura posseïa poders psiònics, fins i tot quan era petita. I ara aquella maixella era gran, molt gran… S'havia menjat Cath i Idi, i ja tenia dos cossos més a l'abast. Seguiria creixent. I havia après a valorar el gust de la carn humana, va pensar Kress.

Va començar a tremolar, però es va aconseguir controlar i els tremolors van cessar. Aquella cosa no li faria mal a ell, perquè ell era Déu. I els blancs havien estat sempre els seus preferits.

Però va recordar que havia ferit la maixella amb l'espasa abans que es presentés Cath. Maleïda Cath…

No podia continuar allà. La maixella tornaria a tenir gana. Com que era tan grossa, la fam no trigaria a arribar. Tindria una fam atroç. I llavors què faria? Havia d'escapar, posar-se fora de perill a la ciutat mentre la maixella seguia confinada[32] al celler. Al soterrani tot era de guix i de terra piconada, de manera que els mòbils no trobarien cap dificultat per excavar i obrir túnels. Quan estiguessin lliures… Kress no volia ni pensar-hi.

Va anar al seu dormitori i va preparar les maletes. En va omplir tres. De fet, no necessitava més que una muda per canviar-se: l'espai que quedava a les maletes el va omplir amb objectes de valor: joies, obres d'art i altres peces que no hauria suportat perdre. No esperava tornar mai més a casa.

L'arrossegapeus el va seguir escales avall, observant-lo amb ulls lluents i sinistres. No era més que la pell i l'os. Kress es va adonar que feia molt temps que no li donava menjar. Normalment, l'arrossegapeus es buscava la vida, però era obvi que les restes de menjar havien escassejat darrerament. Quan l'animal se li va intentar arrapar a la cama, Kress va rondinar i se'l va treure de sobre. L'arrossegapeus va començar a córrer, ofès i adolorit.

Transportant amb penes i treballs les tres maletes, Kress va sortir de la mansió i va tancar la porta. Per un instant, es va quedar plantat al davant de la casa, notant al pit els batecs del cor. Tan sols el separaven unes passes de l'aerolliscador, però l'atemoria recórrer aquells metres. La llum brillant de la lluna li va revelar que el terreny que s'estenia al davant de la casa s'havia convertit en l'escenari d'una carnisseria. Els cossos dels dos homes de Lissandra jeien on havien caigut, un d'ells cremat i amb el cos deformat, l'altre inflat sota una massa de reis de la sorra morts. I els mòbils, vermells i negres, l'envoltaven. Se li feia difícil creure que estiguessin morts. Semblava que l'esperaven, com ja havia succeït tantes vegades abans.

32 *confinada*: tancada, aïllada.

«Ximpleries», es va dir Kress. Allò no eren més que nous terrors de borratxo. Havia vist com s'esfondraven els castells. Tots aquells reis de la sorra estaven morts, i la maixella blanca havia quedat atrapada al celler. Kress va respirar profundament diverses vegades, amb decisió, i va avançar per damunt d'aquells cossos immòbils, que cruixien sota els seus peus. Els esclafava amb fúria. I els animals no van reaccionar.

Kress va somriure i va creuar lentament el camp de batalla, només pendent d'aquells cruixits, que eren els sons de la salvació: claix, claix, claix…

Va deixar les maletes a terra i va obrir la porta de l'aerolliscador. Alguna cosa va sorgir de la foscor en direcció a la llum. Hi havia un ésser pàl·lid al seient de l'aerolliscador, i era tan llarg com el seu avantbraç. Les seves mandíbules es van tancar amb suavitat, fent "clanc", mentre aquella criatura el mirava amb els sis petits ulls repartits per tot el cos.

Kress va notar que s'havia orinat a sobre. Va retrocedir lentament.

Hi va haver més moviments dins l'aerolliscador. Era evident que havia deixat la porta oberta… El rei de la sorra va sortir i va avançar cap a ell amb cautela. D'altres el van seguir. Estaven mig amagats sota els seients, furgant sota la tapisseria, però en aquell moment van sortir i van formar un anell irregular al voltant de l'aerolliscador.

Kress es va humitejar els llavis, es va girar i va córrer fins a l'aerolliscador de Lissandra, però es va aturar a mig camí, perquè també hi havia coses que es movien dins l'altre vehicle, grans coses amb aspecte de cucs que va entreveure a la llum de la lluna.

Kress va retrocedir gemegant fins a la casa. En arribar davant la porta, va alçar els ulls.

Va comptar una dotzena de cossos llargs i blancs que es movien apressadament pels murs de la mansió. N'hi havia quatre que s'havien arraïmat al capdamunt del campanar abandonat,

on en altre temps solia refugiar-se el caracarà. Hi esculpien alguna cosa. Un rostre: un rostre molt familiar.

A Kress se li va escapar un esgarip i va córrer a amagar-se dins la casa.

Se'n va anar fins al moble bar.

Una quantitat suficient d'alcohol li va proporcionar l'oblit fàcil que necessitava. Però es va despertar. Malgrat tot, es va despertar. Tenia un mal de cap atroç, feia una pudor que empestava i tenia gana. Moltíssima gana. Mai a la vida no havia tingut tanta gana!

Va comprendre que la fam no venia del seu propi estómac. Un rei de la sorra blanc el vigilava des de dalt del tocador del dormitori, movent lleugerament les antenes. Era tan gros com el que havia trobat a l'aerolliscador la nit abans. Kress va mirar de no acovardir-se.

—Et… et donaré menjar —va dir—. Et donaré menjar.

Tenia la boca horriblement seca, com paper de vidre. Es va humitejar els llavis i va fugir de l'habitació.

La casa estava plena de reis de la sorra. Havia d'anar amb molt de compte a no trepitjar-los. Ara els mòbils semblaven molt enfeinats, cadascú fent la seva. Estaven realitzant tota mena de canvis a la casa, excavaven a les parets i esculpien… Fins a dues vegades, Kress va trobar el seu propi rostre esculpit en una de les parets, observant-lo des de racons inesperats. En aquelles escultures, la seva cara apareixia rígida, tensa, lívida de terror.

Amb l'esperança d'aplacar la fam de la maixella blanca, va sortir fora amb la intenció de recollir els cossos que s'estaven podrint al jardí. Però els dos cossos havien desaparegut. Kress va recordar que als reis de la sorra els resultava molt fàcil desplaçar coses que superaven àmpliament el seu propi pes.

Era terrible pensar que la maixella seguia tenint gana després d'haver menjat tant.

Quan va tornar a entrar a la casa, una columna de reis de la sorra descendia per l'escala. Cada un transportava un tros de l'arrossegapeus. El cap de l'animal, en passar-li pel costat, va semblar que el mirava amb un gest de retret.

Kress va buidar les neveres, els armaris, tot. Va amuntegar tot el menjar que hi havia a la casa al centre de la cuina. Un grup de mòbils blancs va esperar pacientment i després se'l va endur. Evitaven els aliments congelats, que van deixar al mig d'un gran bassal a l'espera que es descongelessin, però es van endur tota la resta.

A Kress aviat li va semblar que els cargolaments de ventre que sentia es calmaven una mica, malgrat que ell no havia menjat res. Però era conscient que allò no duraria gaire. La maixella tornaria a tenir gana molt aviat. I hauria de donar-li menjar.

Kress sabia molt bé què havia de fer. Es va asseure davant el videotelèfon.

—Malada —va dir, fingint una veu tranquil·la i alegre quan va contestar el primer dels seus amics—, aquesta nit faré una festeta. Ja sé que t'aviso a darrera hora, però confio que podràs venir. Em fastiguejaria que no poguessis…

A continuació, va trucar a Jad Rakkis, i després als altres. A l'últim, cinc amics van acceptar la invitació. Kress confiava que amb això n'hi hauria prou…

Va rebre els primers quatre convidats al jardí. Els mòbils ho havien netejat tot amb eficàcia, i el terra gairebé tenia el mateix aspecte que abans de la batalla. Kress va acompanyar els seus amics fins a la porta i els va cedir el pas. Però ell es va quedar a fora.

Ja havien entrat tots quatre quan Kress, finalment, es va armar de valor: va tancar la porta darrere l'últim convidat ignorant les seves exclamacions de desconcert, que no van trigar a convertir-se en uns xiscles estridents, i va arrancar a córrer fins a l'aerolliscador en què havien arribat. Hi va entrar, va posar el

polze sobre el sensor d'engegada i va renegar. Naturalment, havien programat l'aerolliscador perquè tan sols s'elevés amb les empremtes digitals del seu amo!

Jad Rakkis va ser el següent a arribar. Quan va aterrar, Kress va córrer fins al seu aerolliscador i, quan Rakkis es disposava a baixar, el va agafar pel braç.

—Torna a entrar, de pressa! —li va dir, empenyent-lo—. Porta'm a la ciutat! De pressa, Jad, treu-me d'aquí!

Però Rakkis se'l va quedar mirant, sense fer cap moviment.

—Què passa, Simon? No ho entenc… I la festa?

Ja era tard, perquè la sorra que els envoltava havia començat a bullir, i els dos homes van quedar envoltats per uns ulls vermellosos que els observaven fent petar les mandíbules. Rakkis va contenir una exclamació i es va disposar a tornar a l'aerolliscador, però de sobte un parell de mandíbules es va tancar al voltant del seu turmell, i Rakkis va caure de genolls a terra. L'activitat subterrània era tan intensa que semblava que la sorra estigués bullint. Rakkis va fer un crit terrible i el seu cos es va cargolar quan els mòbils van començar a esquinçar-lo. Kress va haver d'apartar la vista.

Després d'allò, ja no va intentar escapar. Un cop concretada la matança, va beure tot el que li quedava al moble bar i va agafar una borratxera descomunal. No podia permetre's aquell luxe mai més, ja ho sabia, perquè l'únic alcohol que quedava a la casa era al celler.

Kress no va menjar res en tot el dia, però es va adormir amb la sensació d'estar satisfet, fins i tot inflat. Aquella fam atroç finalment havia quedat saciada. L'última cosa que li va passar pel cap, abans que els malsons comencessin a turmentar-lo, va ser una pregunta: a qui havia de convidar l'endemà?

El matí era sec i calorós. Kress va obrir els ulls i va tornar a veure sobre el tocador del dormitori un rei de la sorra blanc. Va tancar els ulls apressadament, confiant que aquell malson des-

apareixeria. Però no va ser així, i Kress va ser incapaç d'adormir-se. No va trigar a trobar-se de nou contemplant aquella cosa. La va mirar fixament gairebé cinc minuts abans de ser conscient que aquella situació era molt estranya: el rei de la sorra no es bellugava.

El cert és que els mòbils eren capaços de quedar-se prodigiosament quiets. Kress els havia vist mil vegades observant, a l'aguait. Però sempre feien algun moviment lleu; petaven les mandíbules, encongien les potes, o bé feien vibrar i oscil·lar les seves antenes llargues i fines. El rei de la sorra que l'observava des del tocador, en canvi, estava absolutament immòbil.

Kress es va aixecar, contenint la respiració i sense gosar alimentar esperances. Estava mort? Podia ser que alguna cosa l'hagués matat? Va creuar el dormitori.

Aquell ésser tenia els ulls negres i vidriosos, i semblava inflat per algun motiu. Era com si fos tou i s'estigués podrint per dins, omplint-se d'un gas que empenyés cap a fora les plaques de la seva cuirassa blanca.

Kress hi va acostar una mà tremolosa i el va tocar: estava calent, gairebé cremava. I cada vegada s'escalfava més. Però no es movia.

Va enretirar la mà, i en fer-ho es va desprendre i va caure a terra un segment de l'exoesquelet blanc. La carn de sota tenia el mateix color, però semblava tova, inflada, febril. I va tenir la impressió que bategava.

Kress es va apartar i va córrer cap a la porta.

Al passadís hi havia tres reis blancs més. Tots tenien el mateix aspecte que el del dormitori. Kress va baixar corrent l'escala, saltant per damunt dels mòbils. No es van moure. La casa n'era plena, però tots semblaven morts, o moribunds, o comatosos, o el que fos… A Kress tant li feia el que els passés mentre continuessin immòbils.

En va trobar quatre dins el seu aerolliscador. Els va agafar d'un en un i els va llançar tan lluny com va poder. Maleïts

monstres! Es va tornar a ficar dins el vehicle, es va situar damunt el seient mig rosegat i va posar el polze sobre el sensor d'engegada.

No va passar res.

Ho va tornar a intentar una vegada i una altra: res. No podia ser, aquell era el seu propi aerolliscador i havia d'arrencar! Per què no ho feia? No ho podia entendre.

Finalment va sortir a inspeccionar el vehicle per fora, esperant el pitjor.

I va trobar el pitjor: els reis de la sorra havien destrossat la reixeta gravitatòria. Estava atrapat. Continuava atrapat.

Va tornar a la casa amb posat ombrívol. Es va dirigir a la galeria i va trobar la vella destral que solia estar penjada al costat de l'espasa que havia usat contra Cath m'Lane. Va posar fil a l'agulla: els reis de la sorra ni tan sols es movien quan els tallava a trossos, però ho esquitxaven tot quan els clavava el primer cop amb la destral: gairebé es podria dir que esclataven. Per dins resultaven horrorosos: òrgans estranys a mig formar, una viscositat vermellosa que recordava la sang humana, i aquell líquid groguenc…

Va eliminar vint reis abans de comprendre que perdia el temps. De fet, els mòbils no importaven gaire. A més, n'hi havia tants… Encara que continués així tot el dia i tota la nit, no n'eliminaria més que una petita part: havia de baixar al celler i atacar la maixella amb la destral.

Decidit, es va dirigir al soterrani. Però, en arribar a la porta, es va aturar.

Ja no hi havia porta. S'havien menjat les parets, amb la qual cosa l'obertura era el doble de gran que abans i tenia una forma més arrodonida. Ara ja no era més que un forat. No hi havia cap indici que suggerís que, abans, en aquell lloc hi havia hagut una porta segellada amb taulons que impedia l'accés a aquell abisme tenebrós.

Del fons arribava una olor fètida, espantosa, asfixiant…

I les parets estaven humides, ensangonades, cobertes de capes d'una massa blanquinosa i florida.

I encara hi havia una cosa pitjor: allò respirava.

Kress va restar immòbil, notant aquell vent càlid que l'oprimia cada cop que respirava. Va fer esforços per no ofegar-se, i quan l'aire va canviar de direcció, va arrancar a córrer.

Novament a la sala, va destrossar tres mòbils més i es va esfondrar. Què estava passant? No ho entenia.

Llavors va pensar en l'única persona capaç d'entendre-ho. Kress va tornar al videotelèfon, amb tanta pressa que va trepitjar un mòbil sense adonar-se'n. Va suplicar que l'aparell encara funcionés. Quan Jala Wo va respondre, Kress es va deixar anar i li va explicar tot el que havia passat. Ella l'escoltava sense interrompre'l i amb posat inexpressiu, encara que el seu rostre descarnat[33] i pàl·lid semblava preocupat. Quan Kress va acabar, ella es va limitar a dir:

—L'hauria de deixar abandonat a casa seva...

Kress va començar a ploriquejar.

—No em pot fer això —deia—. Ajudi'm, li pagaré...

—L'hauria d'abandonar a la seva sort —va repetir Wo—, però no ho faré.

—Gràcies —va dir Kress—. Mil gràcies!

—Tranquil. Escolti'm. Això és tot per culpa seva. Si es cuiden correctament, els reis de la sorra es comporten com guerrers rituals exemplars. Però la fam i la tortura han convertit els seus reis en una cosa diferent. Vostè era el seu Déu, vostè els ha transformat en el que són ara. La maixella del celler està malalta: encara l'afecta la ferida que vostè li va infligir. Segurament ha embogit. El seu comportament és... anormal.

»Abandoni la casa ara mateix. Els mòbils no estan morts, Kress, tan sols estan en estat letàrgic. Ja li vaig explicar que, quan creixen, perden l'exoesquelet. De fet, el normal és que els

---

33 *descarnat*: sense carn.

caigui molt abans. No havia sentit parlar mai de reis de la sorra que creixessin tant com els seus durant la fase insectoide. Jo diria que és una altra conseqüència d'haver ferit la maixella blanca. Però ara això ja no importa.

»El que importa és la metamorfosi que estan sofrint ara. És bo que sàpiga que, a mesura que creix, la maixella cada vegada es torna més intel·ligent. Els seus poders psiònics s'amplien, i la seva ment es torna més sofisticada, més ambiciosa… Els mòbils cuirassats són útils mentre la maixella és petita i poc intel·ligent, però ara la maixella exigeix servents millors, cossos amb més aptituds, m'entén? Els mòbils estan a punt de donar a llum una nova raça de reis de la sorra. I no li puc dir quin aspecte tindran exactament. Cada maixella dissenya la seva pròpia raça per satisfer les seves necessitats i desitjos. Però sí que li puc dir que seran bípedes, amb quatre braços i polzes oposables. Seran capaços de construir i manipular maquinària avançada. Els reis de la sorra, considerats d'un en un, no seran intel·ligents, però la maixella ho serà, i molt…

Kress, davant la pantalla, mirava Wo bocabadat.

—Els seus operaris… —va dir, fent un gran esforç—, els que van venir aquí…, els que van instal·lar el terrari…

Wo va apuntar un lleu somriure.

—Shade —va dir.

—Shade és un rei de la sorra! —va exclamar Kress, incapaç d'assimilar-ho—. I vostè em va vendre un terrari de… de… nadons, ah…!

—No sigui absurd —va dir Wo—. Un rei de la sorra en la seva primera fase s'assembla més a un espermatozoide que a un nadó. En un entorn natural, les guerres aconsegueixen temperar-los i controlar-los. Només un de cada cent arriba a la segona fase, només un de cada mil arriba a la fase final, la tercera, i es converteix en algú com Shade. Els reis de la sorra adults no senten gaire afecte per les maixelles petites. N'hi ha un munt, i els seus mòbils són una plaga —va explicar Wo fent un sospir.

»Bé —va continuar—, tota aquesta xerrameca és una pèrdua de temps. Aquest rei blanc està a punt de despertar a la seva plena intel·ligència. Ja no el necessitarà, i a més l'odia. I tindrà molta fam, perquè la metamorfosi resulta esgotadora. La maixella ha de devorar quantitats ingents de menjar tant abans com després de transformar-se. De manera que és millor que se'n vagi de seguida, m'entén?

—No puc… —va respondre Kress—. El meu aerolliscador està destrossat, i no aconsegueixo arrancar-ne cap dels altres. No sé com reprogramar-los. No em pot venir a buscar?

—Sí —va dir Wo—. Shade i jo sortirem de seguida, però vostè està a més de dos-cents quilòmetres d'Asgard, i hem de carregar l'equip que fa falta per plantar cara a aquest rei de la sorra boig que vostè ha creat. Se n'ha d'anar. Té dues cames: camini. Vagi cap a l'est agafant el camí més visible i ràpid que trobi. El terreny que envolta la seva casa és molt àrid, i això ens permetrà localitzar-lo amb facilitat des de l'aire, i llavors ja estarà vostè fora de perill, ben lluny dels reis de la sorra. M'ha entès?

—Sí —va dir Kress—. Sí, és clar que sí.

Van tallar la comunicació, i Kress va córrer fins a la porta. Encara no hi havia arribat quan va sentir aquell soroll: una cosa que sonava en part com un cruixit i en part com un esclat.

Un dels reis de la sorra s'havia esquinçat. Quatre mans diminutes cobertes d'una sang de color entre rosa i groc van sortir per l'obertura i van començar a apartar la pell morta.

Kress va arrancar a córrer de nou.

No havia comptat amb la calor. Els turons eren secs i rocallosos. Kress va sortir de la casa corrent com un esperitat. Va córrer fins que li van fer mal les costelles i fins que va començar a panteixar. Després va fer uns metres caminant, però, de seguida que es va refer, va començar a córrer de nou. Durant gairebé una hora va córrer i va caminar, va caminar i va córrer,

sota aquell sol ardent i incisiu. Suava a dolls, i va lamentar no haver pensat a agafar una mica d'aigua. Mirava el cel amb l'esperança de distingir Wo i Shade.

Kress no estava preparat per suportar aquella situació. Feia massa calor, l'ambient era excessivament sec i ell no estava en forma. Però va recordar la respiració de la maixella, i la de les criaturetes serpentejants que, a hores d'ara, ja devien arrossegar-se per tota la casa, i va accelerar el pas. Confiava que Wo i Shade sabrien què fer.

Tenia els seus propis plans en relació amb Wo i Shade. Tot era culpa d'ells, havia decidit Kress, i ho lamentarien. Lissandra havia mort, però en coneixia d'altres del seu ofici. Kress es venjaria. Es va fer aquella promesa un centenar de vegades mentre caminava, amb gran esforç i sense deixar de suar, en direcció a l'est.

Perquè Kress pensava que avançava cap a l'est. No tenia facilitat per orientar-se, i no estava segur de quin camí havia agafat en un primer moment, empès pel pànic. Però després s'havia esforçat a anar en línia recta cap a l'est, tal i com li havia indicat Wo.

Quan feia diverses hores que corria sense veure ni rastre dels seus rescatadors, es va començar a convèncer que havia calculat malament la direcció.

Van passar diverses hores més, i la seva por va augmentar. I si Wo i Shade no l'aconseguien trobar? Es moriria. Feia dos dies que no menjava, estava dèbil i espantat, i la gola li cremava per la falta d'aigua. No podia avançar més.

El sol estava a punt de pondre's, i Kress aviat es trobaria completament perdut enmig de la foscor. Què devia haver sortit malament? Devien haver aconseguit Wo i Shade que els reis de la sorra no els devoressin? El terror va tornar i es va emparar completament de Kress. I la por convivia amb una set terrible i amb una fam insaciable. Però Kress va seguir avançant. Tentinejava quan intentava córrer, i va caure dues vegades. El segon

cop es va fer un tall a la mà amb una roca, i la ferida va començar a sagnar. Kress va xuclar la sang sense deixar de caminar. Li preocupava la possibilitat d'una infecció.

El sol s'acostava a la línia de l'horitzó, darrere d'ell. El terra es va refredar una mica i Kress ho va agrair. Va decidir que caminaria fins que s'apagués l'últim raig de llum, i que després buscaria un lloc on descansar durant la nit, convençut que ja estava prou lluny dels reis de la sorra com per considerar que estava fora de perill, i que Wo i Shade el trobarien l'endemà al matí.

Quan va arribar al cim del turó següent, Kress va veure davant els seus ulls el perfil d'una casa. No era tan gran com la seva, però tenia unes dimensions considerables. Representava un refugi, un lloc segur. Kress va cridar i va començar a córrer cap a l'edifici. Menjar i beguda, ja era hora… S'havia d'alimentar, ja gairebé podia assaborir el menjar. La fam que el consumia era tan gran que fins i tot li feia mal. Va baixar corrent el turó, agitant els braços i cridant als habitants de la casa. La llum ja era molt dèbil, però va poder distingir mitja dotzena de nens que jugaven sota la penombra.

—Eh, vosaltres! —va cridar—. Socors, socors!

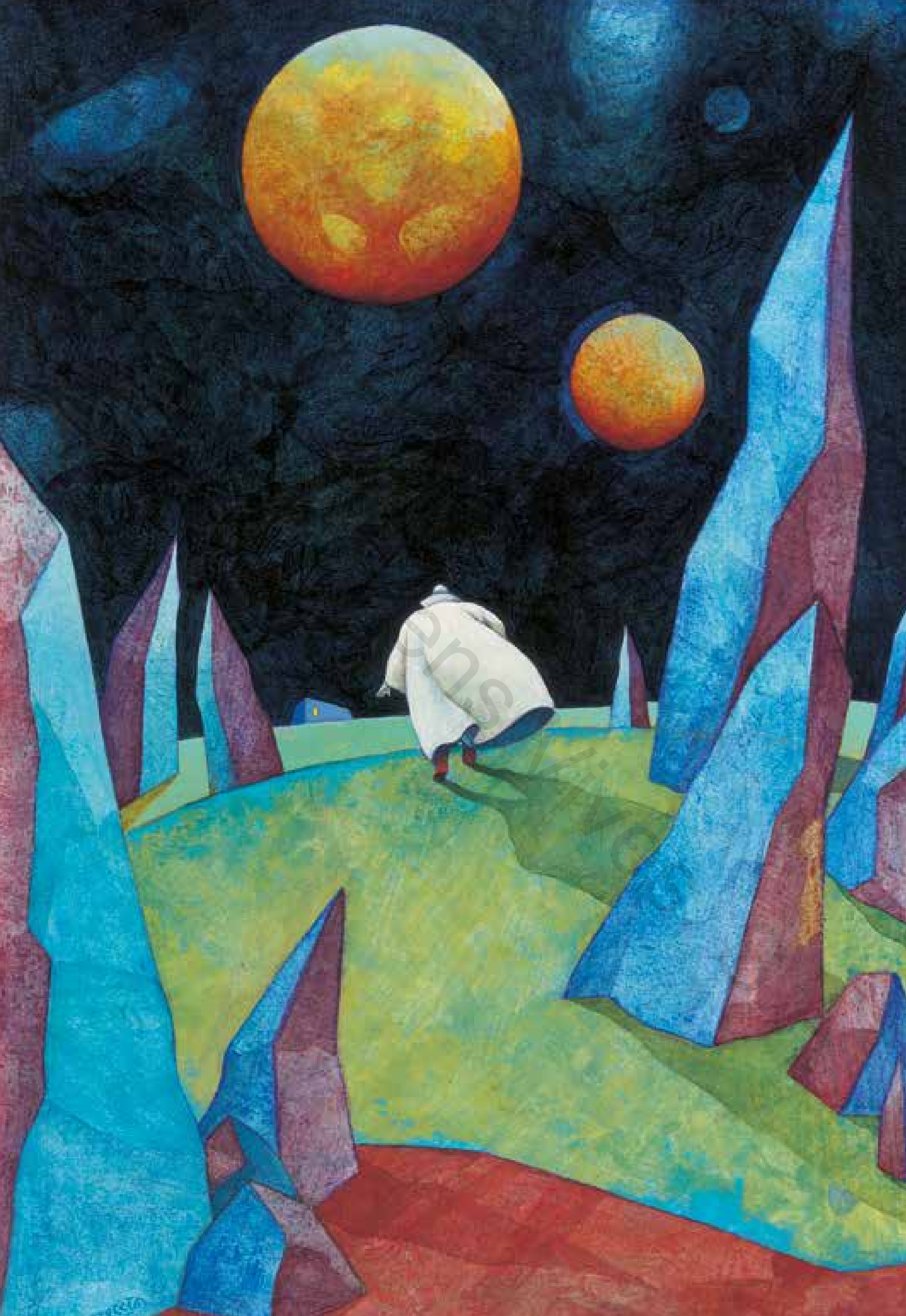
Els nens el van anar a rebre corrent.

Kress es va aturar de cop i volta.

—No! —va exclamar—. No pot ser…, no!

Va retrocedir i va relliscar a la sorra. Es va aixecar i va intentar escapar-se, però el van atrapar amb facilitat. Eren uns éssers petits, espantosos, d'ulls sortints, amb la pell d'un color ataronjat. Kress va forcejar, però no li va servir de res. Malgrat que eren petits, cada un tenia quatre braços i Kress només en tenia dos.

El van arrossegar fins a la casa. Era una casa trista, vella, construïda en una sorra que s'erosionava. La porta era molt gran i fosca, i respirava. Era un detall terrible, però no va ser per això que Simon Kress va cridar horroritzat. No: va cridar

en veure els altres, els petits nens ataronjats que sortien arrossegant-se del castell i que contemplaven impassibles aquell home que els passava pel costat.

Tots tenien la cara de Kress.